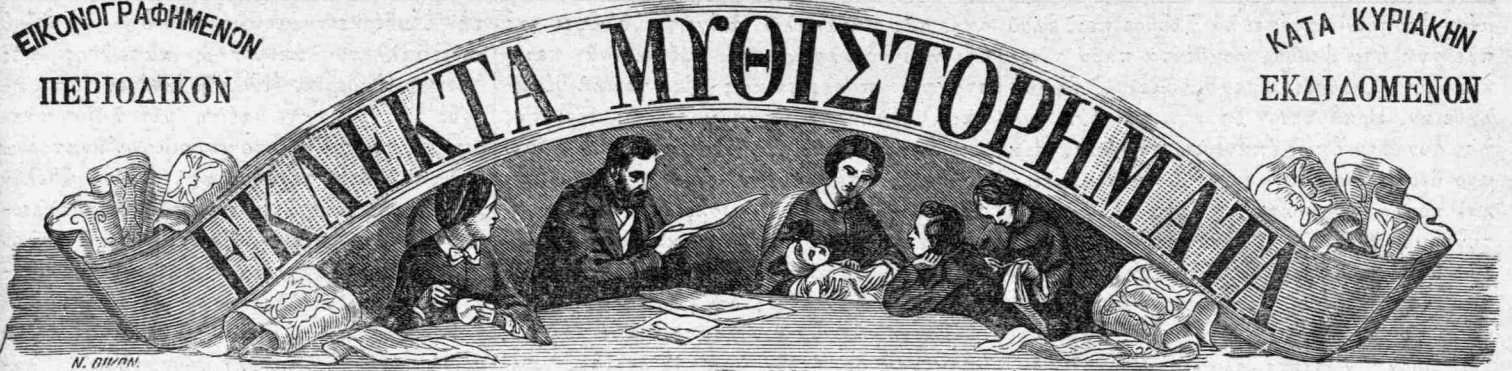

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΠΥΡΡΑ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἔδος Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ'εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐάιλντ Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ.
Ἀννίου. (Συνέχ.). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχ.).
— ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5. Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις 6
Ἐν τῇ ἑσπερῇ καὶ φρ. χροιά 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΙΛΑΔ. προπληρωμένα λεπτὰ 20

CARRONNEAU

Οἱ πύθιοι βραχίονές της περιέβαλον τὸ σῶμά μου. (Σελ. 221)

Προσεχῶς ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα,» τὸ ὠραῖον ἰσπανικὸν μυθιστόρημα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

Ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ **Μαγεῖρου τοῦ Βασιλέως EMMANΟΥΗΛ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ**. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ νέον τοῦτο μυθιστόρημα, ὅπερ ἐξελεξάμεθα μεταξὺ πολλῶν ἑτέρων, καὶ τὸ ὁποῖον κοσμεῖται ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτων εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, θέλει μεγάλως εὐαρεστήσει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΑΙΝΣ
Μετὰφρασις Χαραλάμπους Ἀννίου
(Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον).

Ἰκανοποίησα καθ' ὀλοκληρίαν τὴν ὑμετέραν περιεργίαν; Ἐν πάσῃ περιπτώσει

μη παραβλέψητε ὅτι προσεπάθησα ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην νὰ πράξω τοῦτο. Νομίζω ὅτι οὐδὲν πλέον μοι ἀπομένει νὰ εἶπω καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου. Ἀπηλλάγην τῆς μεγίστης ὡς πρὸς αὐτὴν εὐθύνης ἀφότου εἰσηχθῆ εἰς τὸ φρε-

νοκομεῖον. Πρὸ καιροῦ ἔλαβον εἶδος τι ἐπιστολῆς περιλαμβανούσης τὰς περιστάσεις ὑφ' ἧς ἐγένετο ἡ καθειρηθῆς της ὅπως ἀπαντήσω πρὸς τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ ἐπιθυμοῦσαν νὰ μάθῃ ὁποῖον περὶ τούτων ἔπρεπε νὰ σχηματίσῃ γνώμην. Ἡ εἰρη-

μένη δεσποινίς πρέπει να ήκουσε περί ἐμοῦ πλεῖστα ὅσα ψεύδη, λεχθέντα παρά τινος κακολόγου, φύσει ἀπεχθανομένου τὴν ἀλήθειαν. Βραδύτερον ἔπραξα πᾶν ὅ,τι μοι ἦτο δυνατόν ὅπως ἐπανεύρω τὴν θυγατέρα μου δραπετεύσασαν ἐκ τοῦ φρενοκομείου καὶ προλάβω τὸ κακὸν ὅπερ ἠδύνατο ἐκ τούτου νὰ προέλθῃ, ἀναζητοῦσα αὐτὴν ἐγὼ αὐτοπροσώπως εἰς τὰ μέρη ὅπου μάλιστα ἰσχυρίζοντο ὅτι εὐρίσκετο. Ἀλλὰ τοιαῦτα περιστατικά, ἀσήμικτα ἀπέναντι τῶν ὄσων γινώσκετε, ἐλάχιστα νομίζω ὅτι σὰς ἐνδιαφέρουν.

Μέχρι τοῦδε ἔγραψα φιλίως ἀποτειμένη πρὸς ὑμᾶς· πρὶν ὅπως περᾶνω τὴν παροῦσαν, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς κάμω μίαν παρτήρησιν σοβαρὰν νὰ σὰς ἀποτεινῶ μίαν μομφήν.

Κατὰ τὴν λαβοῦσαν χώραν μεταξὺ ἡμῶν συνδιάλεξιν, ἐποιήσατε τρομερὸν ὑπαινιγμὸν ὡς πρὸς τὴν πατρότητα τῆς θυγατρὸς μου ὡς νὰ ἠδύνατο ἡ τοιαύτη πατρότης νὰ διακμφισθητῆ ἔστω καὶ κατὰ φαντασίαν. Ἡ πρῆξις σὰς ἦτο πολὺ ἀπρεπὴς καὶ ἀναξία εὐπατριδίου. Ἐὰν προῦρισται νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους ἐκ νέου, ἐνθυμήθητε, παρακαλῶ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπω εἰς κανένα νὰ ὀμιλῆ ἐλαφρῶς περὶ τῆς ὑπολήψεώς μου καὶ ὅτι—διὰ νὰ μεταχειρισθῶ φράσιν οἰκείαν εἰς τὸν φίλον μου ἐφημέριον— « ἡ ἠθικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Βέλμιγγαμ δὲν πρέπει νὰ κηλιδωθῆ ὑπὸ οὐδεμιᾶς ἀσέμνου συνδιαλέξεως ». Ἀμφιβάλλοντες ἂν ὁ σύζυγός μου εἶνε ὁ πατὴρ τῆς Ἄνης Κάδερικ, μὲ προσβάλλετε ἀτομικῶς βανανόστατα. Ἄν ἠσθάνητε ἄλλοτε ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ἂν αἰσθάνησθε εἰσέτι βέβηλον περιεργίαν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ συστήσῶ ὑμῖν πρὸς τὸ συμφέρον σὰς νὰ καταστείλητε αὐτὴν ἀμέσως καὶ διὰ παντός. Εἰς τὸν κόσμον τούτον, κύριε Χαρτράϊτ, τοιαύτη περιεργία ποτὲ δὲν θὰ ἰκανοποιηθῆ· εἰς τὸν ἄλλον ἄς γείνη ὅτι καὶ ἂν γείνη!

Μεθ' ὅσα σὰς εἶπα θὰ θεωρήσητε ἴσως ὡς ἀναπόφευκτον τὸ νὰ μοι ζητήσητε ἐγγράφως συγγνώμην. Ζητήσατέ μοι αὐτὴν εἶμαι πρόθυμος ν' ἀποδεχθῶ εὐχαρίστως τὰς ἐξηγήσεις σὰς. Εἶτα δὲ ἂν ἐπιθυμῆτε καὶ δευτέραν μετ' ἐμοῦ συνέντευξιν, θὰ πράξω τι πλεόν, θὰ σὰς δεχθῶ! Ἡ θέσις μου, ἂν καὶ μετὰ τὰ γενόμενα δὲν ἐχειροτέρευσε, μοι ἐπιτρέπει μόνον νὰ σὰς προσκαλέσω νὰ πῆτε μετ' ἐμοῦ τὸ τέιον. Ἐζήσα πάντοτε, ὡς νομίζω ὅτι σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ εἰσοδήματός μου, ἐξωκονόμησα δὲ ἀρκετὸν ποσὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσω ἄνετον ἀληθῶς βίον διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου. Δὲν σκοπεύω νὰ ἀπέλθω ἐκ Βέλμιγγαμ. Μοὶ ἀπομένουν ἀκόμη δύο τρεῖς νίκαι ἄς ἐπιθυμῶ νὰ καταγάγῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ὁ ἐφημέριος, ὡς εἶδετε, μὲ χαιρετᾷ ἡ σύζυγός του ὅμως—ἐπειδὴ εἶνε ἔγγαμος—δὲν δεικνύει πρὸς ἐμὲ τὴν αὐτὴν ἀβροφροσύνην. Σκοπεύω νὰ εἰσελθῶ εἰς τὴν Ἐταιρίαν τῆς Ἀλληλοβοηθείας, κατόπιν δὲ νὰ κάμω τὴν σύζυγον τοῦ ἱερέως νὰ μὲ χαιρετᾷ.

Ἄν μὲ τιμῆσητε διὰ νέας ἐπισκέψέως

σὰς, σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψει σὰς ὅτι ἡ συνδιάλεξις μας πρέπει νὰ περιστραφῆ ἀποκλειστικῶς εἰς γενικὰ θέματα. Οἰσοδῆποτε ὑπαινιγμὸς σὰς περὶ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ἔσται ἀνωφελής· ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀναγνωρίσω ὅτι τὴν ἔγραψα ἐγὼ. Γινώσκω ὅτι τὸ ἐπίφοβον τεκμήριον ἐξηφανίσθη κατὰ τὴν πυρκαϊάν, οὐχ ἦττον νομίζω ὅτι καὶ αἱ ὑπερβολικαὶ προφυλάξεις δὲν βλάπτουν.

Ἐκ τούτου θὰ ἐννοήσητε διατί καμμὶα ὑπογραφή δὲν ἐτέθη ὑπὸ τὰς σελίδας ταύτας. Ὁ γραφικὸς μου χαρακτήρ εἶνε ἐπιτηδες ἠλλοιωμένος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ παραδώσω δὲ ἐγὼ αὐτοπροσώπως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ καταστῆ ἀδύνατος ἡ ἐξιχνίασις τοῦ γράψαντος καὶ τοῦ κομιστοῦ. Σεῖς δὲν εὐρίσκετε βεβαίως ἀφορμὴν παρὰ πόνου εἰς τὰς προφυλάξεις ταύτας, ἀφοῦ αὐταὶ οὐδαμῶς βλάπτουσι τὰς πληροφορίες ἄς διὰ τῆς παρούσης σὰς διαβιβάξω χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιείκειαν ἧς δικαιουθεὶς διὰ τύχην παρ' ἐμοῦ.

Τὴν ἐμπτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν παρτίθεται ἐν τῇ οἰκίᾳ μου τὸ τέιον, συνειθίζω δὲ νὰ μὴ περιμένω κανένα ὅτε εἶνε ἔτοιμα τὰ διὰ βουτύρου ἠλειμμένα τεμάχια τοῦ ἄρτου...

Συνέχεια τῆς διηγήσεως ὑπὸ Βάλτερ Χαρτράϊτ.

Α'

Ἡ πρώτη μου ἀπόφασις, ἀφοῦ ἀνέγνωσα τὴν παράδοξον ταύτην ἐκθεσιν τῆς κυρίας Κάδερικ, ἦτο νὰ σχίσω καὶ νὰ ἐξαφανίσω αὐτὸ τὸ ἔγγραφο. Ἡ ἀναίσχυτος καὶ ἐπίμονος ἀνηθικότης, ἧτις ἐξεδηλοῦτο ἐν αὐτῇ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ φρικτὴ διαστροφή τῆς ψυχῆς δι' ἧς ἐζήτει παντὶ σθένει νὰ μὲ θεωρήσῃ ὡς κοινωνὸν συμφορᾶς δι' ἣν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἠυθινομένη, καὶ ἦν ἀπεναντίας προσεπάθησα νὰ ἐμποδίσω ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ζωῆς μου, τοιαύτην μοι ἐνέπνευσαν ἀηδίαν καὶ ἀποστροφὴν, ὥστε ἠτοίμαζόμην νὰ σχίσω εἰς μύρια τεμάχια τὴν ἐπιστολὴν, ὅτε μοὶ ἐπῆλθεν ἡ σκέψις ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένω πρὶν ἐξαφανίσω τὴν τόσῃν σπουδαιότητα κεκτημένην ἐκείνην ἐξομολόγησιν.

Ἡ σκέψις μου αὐτὴ ἦτο ὅπως ἀσχετος ὡς πρὸς τὸν σὶρ Πέρισβαλ. Αἱ ἀνακοινωθεῖσαι μοι πληροφορίες ἐπεκύρουν πληρέστατα τὰ συμπεράσματα, ἅτινα εἶχον ἐγὼ αὐτὸς συναγάγει.

Εἶχε διαπραξίει τὸ ἐγκλημα ἀκριβῶς ὡς ὑπέθεσα, μὴ ἔχων γινῶσιν περὶ τοῦ ἐν Νοοῦσλθαρου τηρουμένου ἀντιγράφου. Ἡ κυρία Κάδερικ ἐπεκύρου τὴν πεποιθησίν μου ὅτι ἡ ὑπαρξις τοῦ ἀντιγράφου καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος κίνδυνος δὲν ἦσαν γνωστὰ τῷ σὶρ Πέρισβαλ. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἔως τότε εἶχον περὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς πλαστογραφίας δημοσιῶν ἐγγράφων εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἤδη, ἐφύλαξα δὲ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ αὐτὴ βραδύτερον πρὸς διαφώτισιν τοῦ τελευταίου μυστηρίου, ὅπερ ἐφαίνετο οἰοῦναι ἐμπαίζον

τὴν ὀξυδερκειάν μου, ἐκείνο δηλαδὴ δι' οὗ περιεβάλλετο ἀκόμη ἡ πατρότης τῆς Ἄνης Κάδερικ. Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς μητρὸς τῆς ὑπῆρχον ἀκόμη μίξ ἢ δύο φράσεις εἰς ἄς θὰ μοὶ ἦτο χρήσιμον ν' ἀνατρέξω ὅτε μετὰ δραστηριωτέρας ἐρεύνας ἠθελον ἐπιχειρήσει τὴν ἀνέυρεσιν τῶνεἰσέτι ἐλλειπουσῶν ἀποδείξεων. Ἠλπίζον ὅτι ἐμελλον νὰ τὰς ἀνέυρω ἡμέραν τινὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία μου δὲν ἀπώλεσε τὴν ζέσιν τῆς, διότι ἠσθάνομην πάντοτε πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ μάθω τίς ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ ἀτυχοῦς πλάσματος τοῦ ἀναπαυομένου νῦν ἐν τῷ τάφῳ τῆς κυρίας Φαίρλη.

Ἐπομένως συνέπτυξα πάλιν τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ ἔθεσα αὐτὴν ἐπιμελῶς κατὰ μέρος ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου μου διὰ νὰ τὴν ἐπανεύρω εὐκόλως ὀψέποτε ἠθελε μοὶ χρειασθῆ.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα ἦτο ἡ τελευταία ἣν ἐμελλον νὰ διέλθω ἐν Νοοῦσλθαρου. Ἀφοῦ ἠθελον ἐμφανισθῆ πρὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ παραστῶ κατόπιν καὶ εἰς τὴν δευτέραν συνεδρίασιν τῆς ἀναβληθείσης ἀνακρίσεως, θὰ ἐπανεκτόνουν τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Λονδίνον διὰ τῆς μεταμεσημβρινῆς ἀμαξοστοιχίας.

Πρῶτον κατὰ τὴν πρῶταν ἔργον μου ὑπῆρξε κατὰ τὸ σύνθηδες ἡ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπίσκεψις μου, ἀλλ' ὅτε μοὶ παρεδόθη ἡ ἐπιστολὴ παρετήρησα ὅτε δὲν ἔφερε τὸ σύνθηδες βάρος. Ἐσχίσα ἀμέσως τὸν φάκελλον μετ' ἀνησυχίας καὶ εὖρον ἐντὸς μικρὰν μόνον λωρίδα χάρτου διπλωμένην εἰς δύο. Αἱ ἐπ' αὐτοῦ κεχαραγμέναι ἐν βίᾳ ὀλίγαι γραμμαὶ περιεῖχον τὰς ἐξῆς μόνον λέξεις.

Ἐπίστρεψε ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Ἡναγκάσθημεν νὰ μετοικήσωμεν. Σε περιμένομεν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 4 οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ «Κόουερς-Ουόκ», ἐν Φῶλτμ. Ἀνυπομόνος θὰ παραδοκῶ τὴν ἀφιξίν σου. Μὴ ἀνησυχῆς δι' ἡμᾶς, εἴμεθα ἀμφοτέρωι ὄχιεῖς καὶ ἀσφαλεῖς. Ἐπίστρεψε τὸ ταχύτερον!»

Μαριάννα

Αἱ οὕτω πως ἀφικνούμεναί μοι εἰδήσεις—ἐξ ὧν ἀμέσως εἶκασα ὅτι δολία τις ἀποπειρα ἐγένετο παρὰ τοῦ κόμητος Φόσκου, —μ' ἐτάραξαν σφόδρα. Ἐμεινον ἀκίνητος πρὸς στιγμὴν καὶ σχεδὸν ἀνευ πνοῆς κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἀνικτὴν τὴν ἐπιστολὴν. Τί ἄρα γε συνέβη; ἐσυλλογιζόμην ποῖαν ὑπουλον μοχθηρίαν ἐπενόησε καὶ ἐξετέλεσεν ὁ κόμης κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; Εἶχεν ἤδη περέλθει μία νύξ ἀφότος ἐγγράφῃ ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας καὶ ἰκαναὶ ἄλλαι ὥραι ἔπρεπε νὰ παρέλθωσι πρὶν δυνηθῶ νὰ εὐρεθῶ πλησίον των. Ἰσως νέα τις συμφορὰ θὰ ἐπῆλθεν, ἦν ἐγὼ ἠγνούουν ἐντελῶς. Καὶ ἐν τούτοις ἤμην ἠναγκασμένος νὰ μένω ἐν τῇ πόλει ἐκείνη, πολλὰς λεύγας μακρὰν τῶν προσφιλῶν μου, δεσμευόμενος ὑπὸ διπλῆς τοῦ νόμου ἀπαιτήσεως! Ἀδύνατον μέχρι τίνος σημείου θὰ μὲ παρέσυρον οἱ φόβοι μου καὶ ἡ ἀγωνία μου, ἂν δὲ μὲ καθυσύχαζεν ἡ εἰς τὴν Μαριάνναν πεποιθησίς μου. Ἐὰν δὲ ἐπανεπαυόμην πληρέστατα ἐπ' αὐτῆς, οὐδεμίαν ἄλλη σκέψις θὰ ἴσχυε νὰ μὲ κρατήσῃ καὶ νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ τὸ ἀλγεινὸν θάρρος τῆς ὑπομονῆς. Τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐλευθέρων ἐνέρ-

γειάν μου ἐμπόδιον ἦτο ἡ ἀνάκρισις εἰς τὴν ὄφειλον νὰ παραστῶ διὰ δευτέραν φοράν. Ἐπορεύθη εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, ἀφοῦ αἱ δικαστικαὶ διατάξεις ἀπῆλθον τὴν αὐτόθι παρουσίαν μου· ἀλλ' ἔνεκα τῆς νέας τροπῆς τῶν πραγμάτων, δὲν ὑπεχρεώθη νὰ καταθέσω καὶ ἐκ δευτέρου. Σφόδρα ἡγανάκτησα διὰ τὴν τοιαύτην ἀνωφελῆ χρονοτριβὴν ἐν τούτοις κατέστειλα ὅσον ἡδύναμην τὴν καταβιβρώσκουσαν με ἀνυπομονησίαν σπουδάζων μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσοχῆς τὴν ἐκτύλιξιν τῆς διαδικασίας.

Ἀφικόμενος ἐκ Λονδίνου ὁ πληρεξούσιος τοῦ θανάτου κύριος Μέρριμν ἦτο παρὼν κατὰ τὴν συνεδρίασιν· ἀλλ' οὐδεμίαν ἡδυνήθη νὰ παράσχη διασάφην καὶ περιωρίσθη ν' ἀναγνωρίσῃ μόνον τὸ γεγονός, ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν λύπην του. Ἐπανειλημμένως κατὰ τὴν νέαν τῶν μαρτύρων ἐξέτασιν ὑπηγόρευσέ τινας ἐρωτήσεις ἅς ἀμέσως ἀπέτεινεν ὁ δικαστής, ἀλλ' ἄνευ τινὸς ἀποτελέσματος. Μετὰ λοιποῦ ἐξέτασιν διαρκέσασαν ἐπὶ τρεῖς ὥρας καὶ ἀφοῦ ἐξηνητλήθησαν πάσαι αἱ πηγαὶ ἐξ ὧν ἡδύνατο νὰ ἐξαχθῶσιν αἱ ἀποδείξεις, οἱ ἔνοχοι ἐξήνεγκον τὴν ἐτυμηγορίαν των χαρακτηρίσαντες διὰ τῶν στερεοτύπων ἐκφράσεων τὸ δυσύχημα ὡς τυχαῖον γεγονός. Αὐτορμήτως ὁμως προσέβηκαν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν των ὅτι οὐδὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐξαγάγωσιν ὡς πρὸς τὴν ὑπεξαίρεσιν τῶν κλειδίων, τὴν ἀφορμὴν τῆς πυρκαϊῆς καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ὁ ἀποθανὼν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σκευοφυλάκιον. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἐπερατοῦτο ἡ διαδικασία. Ὁ πληρεξούσιος τοῦ θανάτου ἐδικαιοῦτο νῦν νὰ προσβῇ εἰς τὰ τῆς κηδείας, οἱ δὲ μάρτυρες ἦσαν ἐλεύθεροι ν' ἀποχωρήσωσιν.

Ἀπόφασιν ἔχων οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ χρονοτριβήσω, ἐξώφλησα τὸν λογαριασμὸν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐναύλωσα ἀμαζάν ὅπως μεταβῶ εἰς Νοούλσβαρν. Κύριός τις ὅστις μὲ εἶδε νυκλώνοντα ἀμαζάν καὶ ἔμαθεν ὅτι προετιθέμην ν' ἀναχωρήσω μόνος, μοι εἶπεν ὅτι κατῴκει εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Νοούλσβαρν καὶ μὲ ἠρώτησεν ἂν εἶχον δυσκολίαν νὰ τῷ ἐπιτρέψω ν' ἀνέλθῃ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἀμαζάν καταβάλλων τὸ ἥμισυ τοῦ τιμήματος. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐδέχθη τὴν συμφέρουσαν πρότασιν.

Ἡ καθ' ὁδὸν συνδιάλεξις μας περιστραφη, ὡς εἰκός, ἐπὶ τοῦ μόνου θέματος ἐφ' οὗ συνεκεντροῦτο πᾶσα ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἀσχολία τοῦ κοινοῦ. Ὁ συνοδοιπόρος μου διετέλει εἰς οἰκιστάτας σχέσεις μετὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ, εἶχε δὲ συνομιλήσει μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀποθανόντος καὶ περὶ τῶν δικαιοματιῶν τῆς ἐπικειμένης κληρονομίας. Αἱ χρηματικαὶ στενοχωρίαὶ τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ ἦσαν γνωστόταται εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ ὁ πληρεξούσιός του δὲν ἡδύνατο νὰ τὰς ἀποκρύψῃ.

Εἶχεν ἀποθάνει χωρὶς νὰ κάμῃ διαθήκην· ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε κάμει τοιαύτην, δὲν εἶχεν ἀτομικὴν παρουσίαν νὰ καταλίπη εἰς τινὰ, ἐπειδὴ τὰ χρέη του εἶχον ἀ-

ποροφήσει πάντα τὰ περιελθόντα εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του. Κληρονόμος τῶν ἀκινήτων κτημάτων του—ἐπειδὴ ὁ σὶρ Πέρισιβαλ ἀπέθνησκεν ἄτεκνος—ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ πληρεξουσίου ἐξαδέλφου τοῦ σὶρ Φήλικος Κλαῦδ, ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, κυβερνῶν ἐν πλοῖον τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν. Βεβαίως ἔπρεπε ν' ἀνκμῆν νὰ εὔρη τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην κληρονομίαν ἐπιβεβαρυμένην ὑπὸ πολλῶν χρεῶν· ἀλλὰ διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς τάξεως ὁ κληρονόμος ἡδύνατο ν' ἀπαλλάξῃ αὐτήν, συντεῶς δὲ καὶ ἐπιτηδείως διαχειριζόμενος τὴν παρουσίαν ἦτο πιθανὸν νὰ κτασθῆ πλούσιος πρὶν ἀποθάνῃ.

Ἄν καὶ τὸ πνεῦμά μου ἦτο ὅλως προκατειλημμένον ἐκ τῆς ιδέας τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς Λονδίον, οὐχ ἦττον ἡ εἰδήσις αὕτη—ἦν τὰ κατόπιν συμβάντα ἀπέδειξαν ἀκριβεστάτην—περιεῖχε τι τὸ ἐρελκύνον τὴν προσοχήν μου. Αὕτη ἐνομίμοποιε τὸ μυστικὸν ὅπερ προετιθέμην νὰ τηρήσω ὡς πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ διαπραχθέντος παρὰ τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ δόλου. Ὁ κληρονόμος οὗτος εἶχε σφετερισθῆ τὰ δικαιομάτα, ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος εἰς δὲν νῦν ἔμελλεν νὰ περιέλθῃ ἡ παρουσία. Τὰ εἰσοδήματα τοῦ λαμπροῦ κτήματος, ἅτινα ἀπὸ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν ἔπρεπε δικαίως αὐτὸς νὰ καρπῶται, καὶ ἅτινα εἶχε καταβροχθίσει μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου σελλίνου ὁ ἀποθανὼν, δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ εἰσπραχθῶσιν. Ὡστε καὶ ἐὰν ἀπεκάλυπτον τὸ μυστικόν, οὐδεμία εἰς τινὰ θὰ πρὸεκυπτεν ὠφέλεια· ἂν δὲ ἐτήρουν αὐτό, ὁ σκοπός μου θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐξ ἐπιβουλῆς ἐπέισε τὴν δεσποινίδα Φαίρη νὰ τὸν νυμφευθῇ. Χάριν αὐτῆς ἐπεθύμουν ἡ ὑπόληψις αὕτη νὰ μείνῃ ἀκηλίδωτος· χάριν αὐτῆς δὲ ἐθεώρησα χρέος μου νὰ διηγηθῶ τὴν παροῦσαν ἱστορίαν, ἀντικαταστήσας τ' ἀληθῆ διὰ ψευδῶν ὀνομάτων.

Εἰς Νοούλσβαρν ἀπεχωρίσθη τοῦ ἐκ τύχης πεμφθέντος μοι συνοδοιπόρου καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ἐπορεύθη εἰς τὸ δικαστήριον. Ὡς ἦτο ἐπόμενον, δὲν εὔρον κανένα ἐκεῖ ὅπως ὑποστηρίζῃ τὴν κατ' ἐμοῦ γενομένην μύνησιν καὶ μετὰ τὰς συνήθεις διατυπώσεις, ἀφῆθη ἐλεύθερος. Ἐνῶ ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ δικαστηρίου, μοι ἐνεχειρίσθη ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου Δάουσον, δι' ἣς μοι ἀνήγγελλεν ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῆ ν' ἀπουσιάσῃ διὰ λόγους τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἐπανελάμβανε δὲ τὴν προσφοράν τῆς συνδρομῆς του εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφ' ἐκτουτοῦ ἐξηρτάτο. Ἀπήνητησα ἐκφράζων πρὸς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς τόσας ἐνδείξεις τῆς ἀγαθότητός του καὶ αἰτούμενος συγγνώμην διότι δὲν ἡδύναμην νὰ μεταβῶ αὐτοπροσώπως καὶ νὰ τῷ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, καθόσον ὑπεχρεούμην ἔνεκα σπουδαιότητων καὶ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πρωτεύουσάν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνεχώρησα εἰς Λονδίον δι' ἐκτάκτου ἀμαξοστοιχίας.

Β'

Ἦτο ἡ δεκάτη περίπου ὥρα ὅτε ἀφι-

κόμην εἰς Φῶλαμ καὶ ἐζήτησα νὰ μὴ ὑποδείξωσιν τὴν ὁδὸν Κόουερς-Οὐώκ.

Ἡ Λαύρα καὶ ἡ Μαριάννα κατῆλθον ἀμφοτέραι νὰ μοὶ ἀνοιξῶσιν τὴν θύραν. Οὐδέποτε ἄλλοτε, πρὶν πρὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης καθ' ἣν εὐρέθημεν ἐκ νέου συνηνωμένοι, ἐνοήσαμεν πόσον στενοὶ ἦσαν οἱ συνδέοντες ἡμᾶς δεσμοὶ τῆς ἀγάπης. Ἐνόμιζέ τις ὅτι διετελοῦμεν ἀποκεχωρισμένοι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, ἐνῶ ἀπουσίαζον μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἡ φυσιογνωμία τῆς Μαριάννας ἐξέφραζε κόπωσην καὶ ἀνησυχίαν. Ἦρκεσεν ἐν βλέμμα ὅπερ ἔριψα ἐπ' αὐτῆς διὰ νὰ ἐνοήσω ὅτι αὐτὴ μόνη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἶχεν ἐνοήσει ὅλην τὴν σημασίαν τοῦ κινδύνου καὶ ὑποστῆ μόνη πᾶσαν τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀγωνίαν. Ἀπεναντίας ἡ φυσιογνωμία τῆς Λαύρας ἦτο γαληνωτέρα, ἡ δὲ βελτιωμένη ἠθικὴ αὐτῆς κατάστασις ἐμαρτύρει μετὰ πάσης προφυλάξεως ὅτι τῇ εἶχεν ἀποκρύψει ἡ ἀδελφὴ τῆς τὸ φοβερὸν ἐν Βέλμινγκχαμ γεγονός καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τὴν ἀνάγκάζουσαν ἡμᾶς νὰ μετοικήσωμεν.

Ἐρχίνετο λίαν νύχταριστήμενη ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἔνεκα τούτων μεταβολῆς. Ἐνέκρινεν ὡς ἀρίστην τὴν σκέψιν τῆς Μαριάννας, νομίζουσα ὅτι ἐγένετο ἐπιτήδες ὅπως μὲ ἐκπλήξῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου ἡ ἀλλαγὴ, δι' ἣς ἀπὸ στενῆς καὶ θορυβώδους ὁδοῦ μετεφερόμεθα παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀγρῶν. Ἦτο πολυάσχολος περὶ μυριῶν τοῦ μέλλοντος σχεδίων σχεπτομένη, περὶ τῶν σχεδιογραφημάτων ἅτινα εἶχε νὰ τελειώσῃ, περὶ τῶν ἀγοραστῶν οὓς ἐπρόκειτο ν' ἀνεύρω κατὰ τὸ ταξιδίον μου, περὶ τῶν οἰκονομιῶν ἅς εἶχε συναθροίσει κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου καὶ ἐκ τῶν ὁποίων εἶχεν ἐξυγκλιθῆ τόσον τὸ βελαντινὸν τῆς, ὥστε μὲ παρεκάλει μετ' ἀφελοῦς ὑπερηφανίας νὰ ζυγίσω εἰς τὴν παλάμην μου τὸ βᾶρος του καὶ νὰ ὑπολογίσω τὸ ἐξ ἀργυρῶν κερματίων περιεχόμενον του. Ἡ ἐπελθοῦσα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς βελτίωσης ἐν τόσῳ βραχεῖ διαστήματι μ' ἐξέπληξε τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον μοὶ ἦτο ἀπροσδόκητος. Ἡ δὲ ἀνέκφραστος αὕτη εὐτυχία εἰς τίνα ὄφειλετο; εἰς τίνα ἄλλον εἰμὴ εἰς τὴν Μαριάνναν μας καὶ εἰς τὴν ἀκαταπόνητον αὐτῆς στοργήν;

Ἀφοῦ ἡ Λαύρα μᾶς ἀφῆκε μόνους καὶ ἡδυνήθημεν νὰ συνομιλήσωμεν ἄνευ ἐπιφυλάξεως, προσεπάθησα νὰ ἐκφράσω πρὸς αὐτὴν ὅπως δῆποτε τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ τὸν θαυμασμὸν ἐξ οὗ ἦτο πλήρης ἡ καρδία μου δι' αὐτήν· ἀλλ' ἡ γενναία ἐκείνη νεανίς οὔτε κἂν ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους μου ἠθέλησεν. Ἡ θαυμαστὴ γενναίκα αὐταπάρησις ἥτις ἐλάχιστα ζητεῖ πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγίστων θυσῶν, ἀπέστρεφεν ἐπ' αὐτῆς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐπανέφερον ἐπ' ἐμοῦ.

— Μόνον μίαν στιγμὴν εἶχον διαθέσιμον ὅτε σοὶ ἔγραφον τὴν ἐπιστολήν, μοὶ εἶπεν, ἄλλως θὰ σοὶ ἔγραφον ἐν ἐκτάσει. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται πολὺ κουρασμένος καὶ ἐξαντλημένος, Βάλτερ. Φοβοῦμαι μήπως σ' ἐτάραξε πολὺ ἡ ἐπιστολή μου.

— Κατ' ἀρχάς, ναι, ἀπήντησα· ἀλλ' ἢ πεποιθήσεις ἦν ἔχω πρὸς σέ, Μαριάννα, εὐθὺς μὲ καθυσόχασεν. Ἐμάντευσά ἀρά γε ἀποδίδων τὴν αἰφνιδίον ἀλλαγὴν τῆς κατοικίας εἰς τὴν καταδιώξιν δι' ἧς σὰς ἠπειλήσεν ὁ κόμης Φόσκος;

— Ἐμάντευσες κάλλιστα, μοὶ ἀπήντησεν. Τὸν εἶδα χθές, καὶ τὸ χειρότερον, Βάλτερ, τῷ ὠμίλησα.

— Τῷ ὠμίλησες; Λοιπὸν ἐγίνωσκε ποῦ κατοικοῦμεν; Μήπως ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας;

— Ναι· δηλαδή ἦλθε μέχρι τῆς θύρας, ἀλλὰ δὲν ἀνέβη. Ἡ Λαύρα δὲν τὸν εἶδεν οὐδὲ ὑπώπτευσεν τίποτε. Θὰ σοὶ διηγηθῶ πῶς συνέβησαν πάντα ταῦτα. Ὡς πρὸς τὸν κίνδυνον, ἐλπίζω καὶ πιστεύω ὅτι αὐτὸς παρήλθεν. Εὐρίσκω μὲν χθές εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τῆς πρώτης μας κατοικίας. Ἡ Λαύρα ἐκάθητο πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἰχνογράφει, ἐνῶ περιεπερόμην τῆδε κακεῖσε τακτοποιοῦσα τὴν αἴθουσαν. Εἶδα κάποιον διερχόμενον πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἔροισα τυχαίως τὸ βλέμμα εἰς τὴν ὁδόν. Ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ πεζοδρομίου εἶδον τὸν κόμητα συνομιλοῦντα μετὰ τινος ἄλλου...

— Σὲ εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον;

— Ὅχι... τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι δὲν μὲ εἶδεν. Ἄλλως τε κατελήφθην ὑπὸ σφοδρῶτάτης συγκινήσεως τότε, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἔχω περὶ τούτου βεβαιότητα...

— Καὶ ποῖος ἦτο ὁ μετ' αὐτοῦ συνομιλῶν; κανεὶς ξένος;

— Ὅχι, Βάλτερ, δὲν ἦτο ξένος· μόλις συνῆλθον, τὸν ἀνεγνώρισα εὐθὺς. Ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ γνωστοῦ μας φρενοκομείου.

— Καὶ ὁ κόμης βεβιαίως τῷ ἐδείκνυε τὴν οἰκίαν;

— Καθόλου. Συνομιλοῦν ὡς ἄνθρωποι τυχαίως συναντηθέντες κατ' ὁδόν.

Ἐμεινα πρὸς τὸ παράθυρον, παρατηροῦσα ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος! Ἄλλοιμονον ἂν ἐστρεφόμην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ ἂν ἡ Λαύρα ἔβλεπε τὴν ὄψιν μου! Χάριτι θεῆς ὅμως ἦτο προσηλωμένη εἰς τὸ ἔργον τῆς. Οἱ συνομιλοῦντες εὐθὺς σχεδὸν ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ βαδίζων πρὸς μίαν διεύθυνσιν, ἐνῶ ὁ κόμης ἐβιάζετο πρὸς τὴν ἄλλην. Ἡρχισα νὰ ἐλπίζω ὅτι τυχαίως εἶχον συναντηθῆ εἰς τὴν ὁδὸν μας, ὅτε εἶδα τὸν κόμητα ἐπιστρέφοντα, σταματήσαντα ἐκ νέου ἀντικρὺ τῆς οἰκίας μας, ἐξαγαγόντα μολυβδοκόνδυλον καὶ σημειωματῆριον ὅπως γράφη λέξεις τινὰς ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐξακολουθήσαντα κατόπιν τὸν δρόμον τοῦ μέχρι τοῦ ἐργαστηρίου, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο τὰ δωμάτια μας. Διέβην ὀπισθεν τῆς Λαύρας χωρὶς αὐτὴ νὰ μὲ παρατηρήσῃ, προσφαιζομένη ὅτι κατὶ ἐλησμόνησα εἰς τὰ ἐπάνω δωμάτια. Μόλις ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, κατῆλθον εἰς τὴν κάτω κλίμακα καὶ ἔστην ἐκεῖ ἀναμένουσα, ἀποφασιστὴ δὲ ἔχουσα νὰ μὴ τὸν ἀφήσω ν' ἀνέλθῃ· πλὴν αὐτὸς δὲν προσεπάθησε ν' ἀναβῆ. Ἡ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἐργαζομένη

νεῦνις προσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κομιζοῦσα πρὸς ἐμὲ τὸ ἐπισκεπτήριον του, μέγαλον τὸ μέγεθος καὶ μὲ ἐπίχρυσον περιθώριον, φέρον ἄνωθεν τοῦ ὀνόματός του στέμμα καὶ κάτωθεν τὰς ἐξῆς λέξεις γεγραμμένας διὰ μολυβδοκονδύλου: *Φιλίατη κυρία* — ναι ὁ ἀρχεῖος! Εἶχε τὸ θάρρος νὰ μὲ ἀποκαλῆ οὕτω πως — *μὴν λέξιν μόνον ἐπιθυμῶ τὰς εἰπεὶ περὶ ζητήματος σπουδαιότητος δι' ἀμφοτέρους*. Εἰς τὰς κατεπιγούσας κρίσεις περιστάσεις ὅταν τις δύναται νὰ σκεφθῆ, σκέπτεται ἀμέσως. Ἐνόησα πάραυτα ὅτι πιθανὸν θὰ διέπραττον σφάλμα μέγα καὶ ὀλέθριον μένουσα ἐκουσίως, καὶ ἀφίνουσα ταυτοχρόνως καὶ σὲ εἰς τὰ σκότη, προκειμένου περὶ τῶν προθέσεων ἀντιπάλου οἷος ὁ κόμης. Ἡσθάνομην ἄρ' ἐτέρου ὅτι ἡ ἀβεβαιότης μου ὡς πρὸς ὅσα ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου θὰ μοὶ ἀπέβηκεν πολὺ περισσότερο ὀδυνηρὰ ἐὰν ἀπεποιούμην νὰ τὸν ἴδω, παρὰ ἐὰν συγκατετιθέμην νὰ τῷ ὠμίλησω.

— Παρκαλέσατε τὸν κύριον νὰ μὲ περιμένῃ ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου, εἶπον πρὸς τὴν νεανίδα· θὰ κατέλθω ἐντὸς ὀλίγου.

Ἀνῆλθον ὅπως φορέσω τὸν πλόν μου, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τῆς οἰκίας. Γινώσκουσα πόσον βραχεῖα καὶ εὐηχος ἦτο ἡ φωνὴ του ἐφοβούμην μήπως ἡ Λαύρα ἤθελε τὴν ἀκούσει καὶ ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς κατῆλθον εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἤνοιξα τὴν εἰς τὴν ὁδὸν θύραν. Ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ εὐρέθη ἀντικρὺ μου. Τὸν εἶδα ἐνώπιόν μου φέροντα μέλαιναν ἐνδυμασίαν, μὲ τὰς κολακευτικὰς αὐτοῦ ὑποκλίσεις, μὲ τὸ φαρμακερὸν μειδίαμα, ἐνῶ περὶ αὐτοῦ ὄκηνοί τινες ἀγυόπαιδες καὶ τινες περίεργοι γυναῖκες ἤνοιγον ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς· θαυμάζοντες τὸ κολοσσαῖον ἀνάστημά του, τὴν μέλαιναν ἐνδυμασίαν του καὶ τὴν μακρὰν βάρβαν του μὲ τὴν ἐπίχρυσον λαβήν. Αἱ φρικαλέαι ἀναμνήσεις τοῦ Μπλακ-ούατερ ἀνέζησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου, ὅτε τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἡσθάνθην ὅπως ἄλλοτε ἀποστροφὴν καὶ βδελυγμίαν, ὡς νὰ εἶρπεν ἐπὶ τοῦ σώματός μου ῥυπαρὸς τις σκώληξ, ὅτε ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν μετὰ τῆς ἐπιπλάστου αὐτοῦ ἀβροφροσύνης, ὡς νὰ εἶχομεν ἀποχωρισθῆ τὴν προτεραίαν καὶ νὰ ἤμεθα ἄριστοι φίλοι!

— Ἐνθυμεῖσαι τί σοὶ εἶπεν;

— Δύναμαι νὰ τὰ ἐπαναλάβω, Βάλτερ. Θὰ σοὶ εἶπω ὅσα εἶπε περὶ σοῦ ἀλλ' ὅσα εἶπε πρὸς ἐμὲ δὲν θέλω νὰ τὰ ἐπαναλάβω, ἦσαν χειρότερα τῆς ἀβροφροσύνης αὐθαδεῖας τῆς ἐπιστολῆς του. Ἡσθάνομην εἰς τὰς χεῖρας σφοδρὸν κνισμὸν καὶ ὄρεξιν νὰ τὸν τύψω ὡς νὰ ἦμην ἀνήρ! Μὴ δυναμένη νὰ κρατῶ αὐτὰς ἀκινήτους τὰς ἔκρυφα ὑπὸ τὸ περιώμιόν μου καὶ δι' αὐτῶν ἐσχίζον εἰς μυρία τεμάχια τὸ ἐπισκεπτήριόν του, χωρὶς νὰ προφέρω λέξιν, ἀπεμακρύνθην τῆς οἰκίας φοβούμενη μήπως ἡ Λαύρα μὰς ἴδῃ· αὐτὸς δὲ ἐξηκολούθει νὰ μὲ βασανίζῃ διὰ τῶν μελισταγῶν διαμαρτυρή-

σεῶν του. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν πρώτην κάθετον ὁδὸν ἐστράφη ἀποτόμως καὶ τὸν ἠρώτησα τί ἐζήτει τέλος πάντων παρ' ἐμοῦ. Ἐζήτει δύο τινὰ· πρῶτον νὰ τῷ ἐπιτρέψω νὰ μοὶ ἐκφράσῃ τὰ σεβασμὰτά του· ἀλλ' ἠρνήθη νὰ τὸν ἀκροασθῶ. Δεύτερον ἤθελε νὰ μοὶ ἐπαναλάβῃ τὴν περιεχομένην εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν συμβουλὴν. Τὸν ἠρώτησα διατί ἐθεώρει ἀναγκαίαν τὴν τοιαύτην ὑπόμνησιν. Αὐτὸς χαιρετίσας ἐμειδίσα καὶ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ἐξηγηθῆ. Ἡ ἐξηγήσις του ἐπεκύωσε κατὰ πάντα τοὺς φόβους οὓς ἐξέφρασα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου. Σοὶ εἶπα τότε, ὡς ἐνθυμεῖσαι, ὅτι ὁ σὺρ Πέρσιβαλ, δὲν θὰ ἐπεκαλεῖτο ἐξ ἰσχυρογνωμοσύνης τὴν συνδρομὴν τοῦ φίλου του εἰς τὸν κατὰ σοῦ ἀγῶνα καὶ ὅτι τότε μόνον ἦτο φόβος ν' ἀναμιχθῆ ὁ κόμης, ὅτε τὰ συμφέροντά του ἦθελον κινδυνεύσει καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ ἐαυτοῦ ἀμυνόμενος.

— Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὅτι μοὶ εἶπες πάντα ταῦτα.

— Λοιπὸν ἡ πρόρρησις μου ἐπηλήθευσεν. Ὁ κόμης προσέφερε τὰς συμβουλὰς του, ἀλλ' ὁ σὺρ Πέρσιβαλ τὰς ἀπέρριψεν, ἀκούων μόνον ὅτι τῷ ὑπηγόρευεν ὁ βίαιος χαρακτήρ του, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ τὸ μῖσος ὅπερ κατὰ σοῦ ἔτρεφεν. Ὁ κόμης ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀφῆκεν αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ πράξῃ ὅτι θέλει, φροντίσας μόνον νὰ μαθῆ τὴν κατοικίαν μας, διὰ νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἐν ἡ περιπτώσει ἦθελον κινδυνεύσει τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ συμφέροντα. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου ἐκ τοῦ πρώτου εἰς Χαμφίαρ ταξειδίου σὲ παρηκολούθησαν, Βάλτερ, οἱ ἔμμισθοι πράκτορες τοῦ πληρεξουσίου τοῦ σὺρ Πέρσιβαλ καὶ αὐτὸς ὁ κόμης ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου μέχρι τῆς κατοικίας μας. Δὲν μοὶ εἶπε πῶς κατάρθωσε νὰ διαλαθῇ τῆς προσοχῆς σου, εἶνε βέβαιον ὅμως ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἔμαθε τὴν κατοικίαν μας. Δὲν ἐπωφελήθη ἐκ τῆς ἀνακαλύψεώς εἰμὴ ἀφοῦ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ σὺρ Πέρσιβαλ· τότε καθὼς σοὶ ἔλεγον, κατῆλθεν εἰς τὴν πλαίστραν δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμὸν, φρονῶν ὅτι θὰ ἔστρεφες ἐξ ἀνάγκης τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ ἐπιζῶντος ἐκ τῶν δύο αὐτουργῶν τοῦ δόλου. Ἐφρόντισεν ἀμέσως ν' ἀνεύρῃ ἐν Λονδίῳ τὸν διευθυντὴν τοῦ φρενοκομείου καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκρύπτετο ἡ ἐκ τοῦ καταστήματός του δραπετεύσασα. Οἰονδήποτε ἀποτέλεσμα καὶ ἂν ἐπήρχετο αὐτὸς ἤλπιζεν ὅτι διὰ τοῦ μέσου θὰ σὲ ἐνέβαλλεν εἰς μυρίας δυσχερεῖας, θὰ σὲ ἠνάγκαζε νὰ προβῆς εἰς δικαστικὰ διαβήματα, δεσμεύων οὕτω τὰς χεῖράς σου καὶ ἐμποδίζων τὰ κατ' αὐτοῦ ἐχθρικά σχέδιά σου. Αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς του, ὡς μοὶ ὠμολόγησεν. Ἡ μόνη σκέψις ἦτις τὸν ἔκαμεν ὀπωσῶν νὰ διστάσῃ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν... λυποῦμαι διότι τὸ ἀναγνωρίζω, Βάλτερ, ἀλλ' ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσω... ἡ μόνη λέγω, σκέψις ἦτο ἡ περὶ ἐμοῦ. Δὲν εὐρίσκω λόγους νὰ ἐκφράσω πόσον ταπεινοῦται ἡ πρὸς ἐμμε-

τὴν ὑπόληψιν ὁσάκις τὸ σκέπτομαι· καὶ ὁμῶς εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ τρωτὸν καὶ εὐ-αίσθητον μέρος τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου χαρακτηρὸς εἶνε ὁ πρὸς ἐμὲ θαυμασμός του. Προσεπάθησα χάριν τῆς ἀξιοπρεπειᾶς ν' ἀμφισβητήσω τοῦτο, ἐφ' ὅσον μοι ἦτο δυνατόν· ἀλλὰ αἱ περιποιήσεις του καὶ αἱ πράξεις του με ἀναγκάζουσι νὰ πεισθῶ περὶ τῆς μυσαρᾶς ταύτης ἀληθείας. Εἶδον ὑγκαινομένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τέρατος ἐκείνου ἐνῶ μοι ὠμίλει τοιοῦτο-τρόπως. Ναί, Βάλτερ! τοὺς εἶδα με τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμοὺς. Μοὶ ὠμολόγησεν ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ δείξῃ τὴν οἰκίαν μας εἰς τὸν ἰατρόν, ἡ ἰδέα τῆς λύπης καὶ τῆς στενοχωρίας ἦν θὰ προῦ-ξένει ὁ ἀπὸ τῆς Λαύρας ἀποχωρισμός μου καὶ τῆς εὐθύνης ἣν ὑπέχον ἐὰν ἡ δικαιο-σύνη παρεμβαινέουσα μοὶ ἐζήτει λόγον περὶ τῆς ἀποδράσεώς της, τὸν ἔπεισε ν' ἀν-τιμετωπίσῃ ἐκ νέου χάριν ἐμοῦ ὅλους τοὺς κινδύνους δι' ὧν ἠδύνασο σὺ νὰ τὸν ἀπειλήσῃς διὰ τῶν ἐνεργειῶν σου. Ἄλλο τι δὲν μοὶ ἐζήτει πρὸς ἀντάλλαγμα εἰμὴ νὰ λησμονήσω τὴν θυσίαν ταύτην καὶ πρὸς τὸ συμφέρον μου νὰ περιορίσω τὴν τὸλμην σου. Προσέθηκεν ὅτι ἄλλοτε ἴσως δὲν θ' ἀνεχαιτίζετο ὑπὸ παρομοίων ἐπι-κειῶν ἰδεῶν. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐδέχθην τοιαύτην συμφωνίαν, προτιμῶσα μᾶλλον ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ τὸ πράξω. Ἄδιάφορον ἂν πιστεύῃς ἢ ὄχι εἰς τοὺς λόγους του διαβεβαιουόντος ὅτι ὑπὸ τινὰ οἰανδήποτε πρόφασιν ἀπεχωρίσθη τοῦ διευθυντοῦ τοῦ φρενοκομείου· τὸ βέβαιον ὁμῶς εἶνε ὅτι εἶδα τὸν εἰρημένον διευθυντὴν ἀπελθόντα χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ πα-ράθυρά μας, χωρὶς ποσῶς νὰ κυττάξῃ τὴν οἰκίαν μας.

— Τὸ πιστεύω, Μαριάννα. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγαθῶτατοι τῶν ἀνθρώπων δὲν πράτ-τουσιν ἐνίοτε τὸ καλὸν αὐτοπροαιρέτως καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας. Ὑποπεύω μήπως ἠ-θέλησε νὰ σὲ πτοήσῃ δι' ἀπειλῶν, ὧν ἡ πραγματοποίησις εἶνε λίαν δύσκολος καὶ ἴσως ἀδύνατος. Νῦν ὅτε ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἀπέθανεν, ἡ δὲ κυρία Κάδερικ ἀπηλλάγη πάσης ἐπιβλέψεως, ἀμφιβάλω ἂν δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ πολὺ διὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ φρενοκομείου. Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθή-σωμεν. Τί σοὶ εἶπε περὶ ἐμοῦ;

— Περὶ τὸ τέλος τῆς συνδιαλέξεως ἐ-γένετο λόγος περὶ σοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του τότε ἐζήστραψαν καὶ ἀπέκτησαν ἀγριωτέ-ραν ἔκφρασιν. Τὸ ἦθος του κατέστη οἷον ἦτο ἄλλοτε, μίγμα δηλαδὴ ἀνηλεοῦς ἀπο-φασιστικότητος καὶ περιφρονητικοῦ χλευ-ασμοῦ, ἐξ οὗ καθίσταται ἀνεξιχνίαστος. «Εἶπατε εἰς τὸν κύριον Χαρτράϊτ, νὰ προσέξῃ, μοὶ ἔλεγεν ἀγερώχως. Ἐχει νὰ κάμῃ με ἀνθρώπον νοήμονα, διὰ τὸν ὁ-ποῖον καὶ οἱ νόμοι καὶ αἱ κοινωνικαὶ πε-ποιθήσεις εἶνε μηδαμινὰ πράγματα. Ἄς προσέξῃ λοιπὸν νὰ μὴ ἀντιπαραταχθῇ κατ' ἐμοῦ. Ἐὰν ὁ ἀτυχὴς φίλος μου ἤθε-λεν ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς μου, θέμα τῶν ἀνακρίσεων τῆς δικαιοσύνης θὰ ἦτο τὸ πτώμα τοῦ Χαρτράϊτ· ἀλλ' ὁ φίλος μου ἦτο πολὺ ἰσχυρογῶμων. Οὐχ ἦτον πα-

ρατηρήσατε, φέρω πένθος ἐσωτερικὸν μὲν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐξωτερικὸν δὲ ἐπὶ τοῦ πύλου μου. Ὁ ἀσήμενος αὐτὸς πέ-πλος εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς λύπης μου, ἣν προσκαλῶ τὸν κύριον Χαρτράϊτ νὰ τὸν σεβασθῇ ἂν ἀποπειραθῇ νὰ ταράξῃ αὐτήν, ἐνδέχεται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀμείλικτον μῖσος. Ἰκανοποιούμενος ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε ἐπέτυχε καὶ ἐξ ὅσων χάριν ὑμῶν δὲν τῷ διαφιλονεικῶ καὶ ἄς μείνῃ εὐχαριστη-μένος. Εἶπατε αὐτῷ, διαβιβάζουσα αὐτῷ καὶ τοὺς χαιρετισμούς μου, ὅτι ἐὰν με ἀ-ναγκάσῃ νὰ ἐξέλθω τῆς ἀδρανείας, ὀφείλει νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ Φόσκου καὶ ὁ Φό-σκος, ἔστω πρὸς γνῶσιν του, εἰς κανένα δὲν ὑπέκυψεν... Φιλτάτη, κυρία, σὰς προσ-κυνῶ!...» Καὶ οἱ ψυχροὶ φαιοὶ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς μορφῆς μου, ἐξέβαλε μεγαλοπρεπῶς τὸν πύλον του, προσ-έκλινε με ἄσκηπῃ κεφαλῇ καὶ ἀπῆλθεν.

— Πῶς! . . χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω; χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε μετὰ τὰς λέξεις τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ του;

— Ἐνῶ ἔκαμπε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, μοὶ ἀπηύθυνε τελευταῖον χαιρετισμὸν διὰ τῆς χειρὸς, ἣν κατόπιν ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ δραματικοῦ κινήματος. Ἐπειτα ἐγένετο ἄφαντος στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐγὼ δὲ ἐπέστρεψα τρέ-χουσα πρὸς ἀντάμωσιν τῆς Λαύρας· ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῶ εἰς τὴν θύραν, εἶχον ἤδη σχηματίσει τὴν ἀπόφασιν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ μετοικήσωμεν. Ἀφοῦ ὁ κόμης ἐγί-νωσκε τὴν κατοικίαν μας—καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου—αὕτη ἀπὸ ἀσύ-λου καθίστατο τόπος ἐπικίνδυνος. Ἄν ἡ-μῶν βεβαία περὶ τῆς ἐπιστροφῆς σου, θὰ ἐτόλμων ἴσως νὰ σὲ ἀναμείνω· ἀλλὰ δὲν ἤμην βεβαία καὶ ἐδέησε νὰ ἐνεργήσω ἀ-μέσως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς αἰφνιδίου ἀπο-φάσεως. Πρὶν ἀποχωρισθῶμεν εἶχες εἶπει ὅτι ἐσκόπευες νὰ μᾶς μεταφέρῃς εἰς συνοικί-αν ἡσυχωτέραν καὶ μᾶλλον εὐάερον χά-ριν τῆς υγείας τῆς Λαύρας. Τοῦς λόγους σου τοῦτους ὑπέμνησα εἰς τὴν Λαύραν, διὰ ν' ἀποφύγω ν' ἀνακοινώσω πρὸς αὐτήν ἄλλως τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν μου τοῦ νὰ μετοικήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτε-ρον, προφασίζομένη ὅτι προητοιμάζομεν πρὸς σὲ εὐχάριστον ἔκπληξιν καὶ σὲ ἀπηλ-λάττομεν τοῦ κόπου καὶ τῆς ἐνοχλήσεως διενεργοῦσαι τὴν μετακόμισιν κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου. Ἡθέλησεν ἰδιοχείρως νὰ με βοηθήσῃ περὶ τὴν κατάλληλον τύλιξιν τῶν ἐργαλείων σου καὶ τὴν ταξινόμησιν αὐτῶν εἰς τὸ νέον σου σπουδαστήριον.

— Καὶ πῶς σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐλ-θῃς νὰ κατοικήσῃς εἰς αὐτὰ τὰ μέρη;

— Εἶνε ἀπλούστατον· δὲν ἐγίνωσκον καλῶς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, οὐδ' ἄλλην τινὰ καταλληλοτέραν θέσιν. Ἐν-νόουν ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη ν' ἀπο-μακρυνθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἐκ τῆς πρώ-της μας κατοικίας, ἐγίνωσκον δὲ κάπως τὸ Φῶλαμ, διότι εἶχα διατρίψῃ ἄλλοτε ἐπ' ὀλίγον ἐδῶ κατοικοῦσα εἰς ξενοδοχεῖον ἐνοικιάζον δωμάτια. Ἐπεμύθη ἕνα ἀνθρω-πὸν ἐπίτηδες με μίαν ἐπιστολὴν μου ὅπως ἀνεύρη τὸ ξενοδοχεῖον αὐτό, ἂν ἀκόμη δι-

ετηρεῖτο. Τῷ ὄντι τὸ ξενοδοχεῖον διετη-ρεῖτο ἀκόμη, διευθυνόμενον ὑπὸ τῶν θυγα-τέρων τῆς πρώην διευθυντρίας καὶ συμφῶ-νως πρὸς τὰς περιχομένας ἐν τῇ ἐπιστο-λῇ μου ὀδηγίας μοὶ παρεχώρησαν αὐτὰ τὰ δωμάτια. Ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ ἀγγελιαφό-ρος κομίζων μοὶ τὴν ἀπάντησιν, μόλις μοὶ ἀπέμενον ὀλίγαι στιγμαὶ ὅπως σὲ εἶδο-ποιήσω διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Ἀνεχωρή-σαμεν ἅμα τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, καὶ ἐ-φθάσαμεν ἐδῶ χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶς παρα-τηρήσῃ. Ἐπραξα καλῶς, Βάλτερ; ἐδικαι-ολόγησα τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν ἐναποθέτεις εἰς ἐμέ;

Διὰ τῆς ἀπαντήσεώς μου διηρημένευσά πασαν τὴν ἔνθερμον εὐγνωμοσύνην ἣν ἠ-σθανόμην. Ἄλλ' ἐνῶ ὠμίλου, ἐβλεπον εἰς τὴν μορφήν της διαρκῆ ταραχήν, ἡ δὲ πρώτη ἐρώτησις ἦν μοὶ ἀπηύθυνε μετὰ ταῦτα ἀπέβλεπεν εἰς τὸν κόμητα Φόσκον.

Ἐνόησα ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν ἐθεώρει αὐτὸν ὑπὸ νέαν ἔποψιν. Δὲν τὴν ἤκουον πλέον ἐκφέρουσαν κατ' αὐτοῦ ὕβρεις, τὴν ἤκουσα ὁμῶς ἐπανειλημμένως ἰκετεύουσάν με νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ τίνῃ δίκην πρὸς ἡμᾶς διὰ τ' ἀνοσιουργή-ματά του. Ἡ πεποίθησις της ὅτι ἦτο εἰ-λικρινῆς ὁ πρὸς αὐτὴν μισητὸς θαυμασμός ἐφαίνετο ἑκατονταπλασιαζούσα τὴν δυσ-πιστίαν ἣν τῇ ἐνέπνεεν ἡ φοβερὰ αὐτοῦ ὑ-πουλότης καὶ τὸν φόβον ὃν τῇ ἐνέπνεεν ἡ δραστηριότης του καὶ ἡ ἀγρυπνος λει-τουργία πασῶν αὐτοῦ τῶν δυνάμεων.

Ἐμίλει μετὰ φωνῆς ἀσθενεστέρως· τὰ κινήματά της ἦσαν ἀβέβαια καὶ ἀμφίβο-λα· τὰ ὄμματά της ἠρώτων τὰ ἰδικά μου μετὰ ἐναγωνίου φόβου ὅτε μοὶ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν τί ἐφρόνουν περὶ τοῦ ἀγγέ-ματος τοῦ κόμητος καὶ τί ἐσκόπουν νὰ πράξω νῦν ἀφοῦ αὐτὸ μοὶ διεβιβάσθη.

— Δὲν παρῆλθον πολλαὶ ἐβδομαδες ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Καῦρλ συνδιαλέξεώς μου, ἀπήντησα. Ὅτε ἀπεχωρισθήμεν, οἱ τελευταῖοι λόγοι οὗς ἀπηύθυνα αὐτῷ περὶ τῆς Λαύρας, ἦσαν οἱ ἐξῆς: «Ἡ θύρα τῆς οἰκίας της θ' ἀνοιχθῇ ὅπως εἰσελθῇ ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων ἐκείνων ὅσοι παρηκολού-θησαν τὴν ἐπίπλαστον κηδεῖαν· τὸ ψευ-δος θὰ ἐξαλειφθῇ δημοσίᾳ ἀπὸ τῆς ἐπι-τυμβίου πλακὸς τῆς συγκαταθέσει τοῦ ἀρ-χηγοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ ἀφοῦ ἡ δικαιο-σύνη ἡ ἐδρεύουσα ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ-δὲν δύναται νὰ πράξῃ κατὰ τῶν ἐργατῶν τοῦ τοιοῦτου δόλου, ἐγὼ θὰ ζητήσω παρ' αὐτῶν λόγον διὰ τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα». Εἰς ἐκ τῶν δύο τούτων ἐργατῶν διέφυγε πάντα κίνδυνον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης· ἀλλ' ὁ ἕτερος ἐπιζῆ καὶ ἐπιζῆ ὡσαύτως ἡ ἀπό-φασίς μου. . .

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐζήστραψαν καὶ ἡ χροιά τοῦ προσώπου της ἐγένετο ζωηρο-τέρα. Δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα, ἀλλ' εἶδον καὶ ἐπίσθη ἐκ τῆς μορφῆς της ὅτι συνεφώνει πληρέστατα πρὸς ἐμέ.

— Δὲν σοὶ ἀποκρύπτω καὶ δὲν θέλω νὰ σοὶ ἀποκρύψω ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς θέσιν πολὺ κρίσιμον. Οἱ κίνδυνοι οὗς ὑπέστημεν εἶνε μηδαμινοὶ παραβαλλόμενοι με τοὺς ἀπειλοῦντας ἡμᾶς εἰς τὸ μέλλον κινδύ-

νους. Μόλα ταῦτα ὅμως θ' ἀποτολήσω-
μεν τὴν ἐπιχείρησίν μας. Δὲν εἶμαι τόσον
ἄφρων ὥστε νὰ θελήσω ν' ἀντιπαραταχθῶ
κατὰ τοῦ κόμητος Φόσκου, χωρὶς πρότε-
ρον νὰ προπαρασκευασθῶ δεόντως. Ἐσυν-
είθισα ἤδη εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ θ' ἀνα-
μεινῶ καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν. Ἄς τὸν
ἀφήσωμεν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ παραγγελία
τοῦ ἐπήνεγκε τὸ προσδοκώμενον παρ' αὐ-
τοῦ ἀποτέλεσμα· ἄς μὴ ἀκούσῃ τίποτε
περὶ ἡμῶν, ἄς μὴ μάθῃ τι περὶ τῶν ἐνερ-
γειῶν μας· ἄς τὸν ἀφήσωμεν ἐπὶ ἐν διά-
στημα χρόνου ὥστε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι εἶνε
ἀσφαλῆς πλέον. Ὁ καυχησιολόγος καὶ
κομπαστικὸς χαρακτήρ του—διότι τοιοῦ-
τος εἶνε, ἂν δὲν ἀπαιτῶμαι—θὰ ἐπισπεύσῃ
τὸ τοιοῦτο ἀποτέλεσμα. Εἶνε αὐτὸς λόγος
ἀποχρῶν ὅπως περιμένωμεν· ὑπάρχει ὅμως
καὶ ἄλλος τῆς σπουδαιότερος. Πρὶν ἐπι-
χειρήσωμεν τὴν τελευταίαν ἡμῶν ἀποφα-
σιστικὴν ἀπόπειραν, πρέπει, Μαρριάννα, ἡ
θέσις μου ἀπέναντι σοῦ καὶ τῆς Λαύρας
νὰ γείνη στενοτέρα ἀφ' ὅ,τι εἶνε σήμερον.

Ἡ Μαρριάννα ἐστηρίχθη ἐπ' ἐμοῦ προσ-
βλέπουσά με μετ' ἄκρας ἀπορίας.

— Καὶ πῶς δύναται νὰ γείνη στενο-
τέρα; ἠρώτησεν.

— Θὰ σοῦ τὸ εἶπω, ἀπήντησα, ὅτε θὰ
ἔλθῃ ἡ ὥρα. Ἴσως δὲν θὰ ὀμιλήσω περὶ
τούτου ποτὲ πρὸς τὴν Λαύραν, ἐπὶ τοῦ
παρόντος δὲ πρέπει νὰ σιωπήσω καὶ πρὸς
σέ, ἐνόσω δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι δύναμαι
νὰ τὸ πράξω ἐντίμως καὶ χωρὶς νὰ βλάψω
κανένα. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ θέμα
τῆς ὀμιλίας. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀπαιτοῦν
ἐπιτακτικώτερον τὴν προσοχὴν μας. Ἐκ-
στοργῆς πρὸς τὴν Λαύραν, ἀπέκρυψες μέ-
χρι σήμερον πρὸς αὐτὴν τὸν θάνατον τοῦ
συζύγου της.

— ὦ, Βάλτερ! θὰ παρέλθῃ πολὺς και-
ρὸς, βεβαίως, πρὶν δυνηθῶμεν ν' ἀνακοι-
νώσωμεν πρὸς αὐτὴν τὴν εἰδήσιν ταύτην.

— Ὁχι, Μαρριάννα· προτιμότερον νὰ
τὴν ἀνακοινώσωμεν πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τῆς
σήμερον, παρὰ νὰ τρέχωμεν τὸν κίνδυνον
νὰ περιέλθῃ ἀπροσδοκῆτως καὶ ἀκουσίως
ἡμῶν εἰς γνῶσιν της ἐκ τυχαίου τινὸς πε-
ριστατικοῦ. Μὴ διηγηθῆς πρὸς αὐτὴν τὰς
λεπτομερείας, λάβε ὅλας τὰς προφυλάξεις,
ἀλλ' εἶπε εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν
ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ.

— Ἀναμφιβόλως, Βάλτερ, ἐκτὸς τοῦ
λόγου ὃν μοὶ εἶπες, ἔχεις καὶ ἄλλον τινὰ
δι' ὃν ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃ τὸν θάνατον τοῦ
συζύγου της.

— Εἶνε ἀληθές.

— Λόγον στενωῶς συνδεόμενον μετὰ τοῦ
ζητήματος τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νῦν νὰ
διαπραγματευθῶμεν... καὶ περὶ τοῦ ὁποίου
ἴσως ἡ Λαύρα δὲν θ' ἀκούσῃ ποτὲ νὰ γί-
νηται λόγος;...

Καὶ ἐπέμεινε ἐπὶ τῶν τελευταίων τού-
των λέξεων ἐμφαντικῶς τονίζουσα αὐτάς·
ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐπέμεινα ἀπαντῶν καταφα-
τικῶς.

Ἡ μορφή της ὡχρίασε προσήλωσε πρὸς
στιγμὴν ἐπ' ἐμοῦ μακρὸν βλέμμα ἐκφρά-
ζον ἐνταυτῷ θλιβερὰν ἐπιθυμίαν καὶ τα-
ραχὴν. Ἀήθης συγκίνησις ἐφαίνετο εἰς

τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ εἰς τὴν ὄψιν της
ἐν γένει, ἐνῶ ἔρριπτε λαθραῖον βλέμμα
ἐπὶ τῆς κενῆς ἔδρας ἐπ' ἧς ἐκαθητο πρὸ
ὀλίγου ἢ προσφιλῆς σύντροφος καὶ κοινω-
νὸς πασῶν τῶν ἡδονῶν καὶ πασῶν τῶν
θλίψεων μας.

— Νομίζω ὅτι ἐνόησα, εἶπε, φρονῶ
δὲ τῷ ὄντι ὅτι εἶνε χρέος μου καὶ πρὸς
αὐτὴν καὶ πρὸς σέ, ὦ Βάλτερ, νὰ τῇ ἀ-
ναγγεῖλω τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της.

Καὶ ἐστέναξεν, ἐκράτησε πρὸς στιγμὴν
τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς της καὶ
καταλείπουσα αὐτὴν ἐξαίφνης, ἐξῆλθε
τοῦ δωματίου. Τὴν ἐπαύριον ἡ Λαύρα ἔ-
μαθεν ὅτι ἦτο ἐλευθέρη, ὅτι τὸ σφάλμα
καὶ ἡ συμφορὰ τοῦ βίου της εἶχον ταπῆ
διὰ παντός εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀνδρὸς ἐ-
κείνου.

[Ἔπεται συνέχεια]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἔρα προηγουμένου φύλλον].

— Λοιπόν, πτωχέ μου Σχικῶ, ἐξυλο-
κοπήθης δεινῶς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Θαυμάσια, Μεγαλειότατε· ὄχι ὅμως
ὅσον ἐπεθύμουν.

— Πῶς τοῦτο;

— Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν θὰ δυσηρεστούμην,
ἐὰν ἦσαν καὶ τινες ξιφισμοί.

— Διὰ τὰς ἀμαρτίας σου;

— Ὁχι, διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ κύριου
Μεγιέν.

— Ἄ! ἐνοῶ· προτίθεσαι ν' ἀποδώσῃς
τῷ Καίσαρι...

— Τῷ Καίσαρι, οὐχί· ἄς μὴ συγχύζω-
μεν τὰ πράγματα. Ὁ Καίσαρ εἶναι ὁμέγας
στρατηγός, ὁ ἀνδρεῖος μαχητής, ὁ πρωτό-
τοκος ἀδελφός, ὅστις θέλει νὰ γείνη βασι-
λεὺς τῆς Γαλλίας· αὐτὸς ἔχει λογαρια-
μὸν μετὰ τὸν Ἑρρίκον Βαλοῶ, αὐτὸς δ' ὁ λο-
γαριασμὸς ἀποβλέπει σέ, τέκνον μου. Ἐρ-
ρίκος, ἐξόφλησον τὰ χρέη σου καὶ πλη-
ρῶν ἐγὼ τὰ ἰδικά μου.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἠρέσκετο νὰ τῷ ὀμι-
λῶσι περὶ τοῦ ἐξαδέλφου του Γκιζην, ἐπο-
μένως ἡ ἀποστροφή τοῦ Σχικῶ κατέστη-
σεν αὐτὸν σκυθρωπὸν, ὥστε ἀφίκοντο εἰς
Βικέτην, χωρὶς νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διακο-
πεῖσα συνδιαλέξις.

Ἦτο ἡ ὥρα τρίτη μετὰ μεσημβρίαν,
ὅτε ἡ συνοδία διήρχετο πρὸ τοῦ μεγάλου
ξενοδοχείου τῆς *Aulne της Gallic*, ἐκ τοῦ
μαγειρείου τοῦ ὁποίου ἀνεδιδοντο εὐώδεις
ἀναθυμιάσεις καὶ ἐκ τοῦ ἐστιατορίου αὐ-
τοῦ αἱ εὐθυμοὶ φωναὶ τῶν δαιτυμόνων,
αἵτινες προσέβαλον τὴν ὄσφρησιν καὶ τὴν
ἀκοὴν τοῦ Σχικῶ. Προέβαλεν οὕτως, λοι-
πόν, τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς θυρίδος
τοῦ φορείου καὶ εἶδε πρὸ τῆς θύρας τοῦ
ξενοδοχείου ὄμιλον ἀνδρῶν, περιβεβλημέ-
νων διὰ μανδύων. Ἐν τῷ μέσῳ δ' αὐτῶν
διέκρινε βραχύσωμον καὶ παχὺν ἄνδρα,
τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐκάλυπτεν ὁ
πλατύγυρος πῖλός του.

Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι εἰσῆλθον ταχέως ἐν
τῷ ξενοδοχείῳ, ἅμα ἰδόντες τὴν συνοδίαν.

Ὁ βραχύσωμος ὅμως ἀνὴρ δὲν εἰσῆλθε
τόσφ ταχέως, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῃ αὐτὸν
ὁ Σχικῶ καλῶς. Ἐνεκα τούτου, ἐνῶ ἐ-
κείνος εἰσῆρχετο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ὁ ἡ-
μέτερος Γασκόνος ἐπήδησε τοῦ φορείου,
λαβὼν δὲ τὸν ἵππον ἀκολούθου τινὸς τοῦ
βασιλέως καὶ κρυβείς ὀπισθεν ἐνὸς τοίχου,
ἔσειεν ἐκεῖ μέχρις οὗ ἡ βασιλικὴ συνο-
δία ἀπεμακρύνθη καὶ ἐγένετο ἀόρατος ἐν
τῇ σκοτίᾳ τῆς ἐπερχομένης νυκτός. Μετὰ
τούτο, ἐξελθὼν τῆς κρύπτῃς του, ἐπλη-
σίασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, χωρὶς δὲ νὰ
εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ, διέταξε καὶ τῷ ἔρπον
φιάλην οἴνου ἐντὸς ἰδιαίτερου δωματίου,
ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο, ἀόρατος ὑπὸ τῶν
ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, νὰ βλέπῃ πάντας τοὺς ἐν
τῇ αἰθούσῃ ἐπερχομένους, ὡς ἐπίσης ἔβλεπε
τὸν βραχύσωμον καὶ παχὺν ἄνδρα, καταλ-
λήλως τοποθετηθείς.

— Δὲν ἠπατώμην, ἔλεγεν ὁ Σχικῶ καθ'
ἑαυτὸν· ὅτε δὲ προσηυχόμην πρὸ τῆς οἰ-
κίας τῆς ὁδοῦ τῶν Καρυῶν, θὰ ἔλεγε τις
ὅτι ὡσφρονόμην τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀν-
θρώπου τούτου. Δικτὶ ὅμως νὰ ἐπανέλθῃ
κρυφίως εἰς τὴν ἀγαθὴν πρωτεύουσάν τοῦ
φίλου μας Ἑρρίκου; Διὰ τί νὰ κρυφθῇ, ἐνῶ
ἐκεῖνος διέρχεται; Ἄ! Πιλάτε! Πιλάτε!
μήπως ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν εὐδοκῆσῃ νὰ μοι
παραχωρήσῃ τὸ ἔτος, τὸ ὅποιον ἐζήτησα
καὶ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ πληρωθῶ ταχύτερον
ἢ ὅσον ἐπιστευόν;

Ἐνῶ ὁ Σχικῶ ἐμολολοῖ τοιοῦτοτρό-
πως καθ' ἑαυτὸν, ὁ παχύσωμος ἀνὴρ εἶπε
πρὸς τοὺς συντρόφους του:

— Κύριοι, νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς ν'
ἀπέλθωμεν ἀπεμακρύνθη ἤδη καὶ ὁ τε-
λευταῖος ἱπποκόμος τῆς συνοδίας, πιστεύω
δ' ὅτι αἱ ὁδοὶ θὰ εἶναι ἀσφαλεῖς.

— Ἐντελῶς, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε
φωνῆ τις, ἡ ὁποία ἔκχεε τὸν Σχικῶ ν' ἀ-
νασκιρτήσῃ.

Τὸ άτομον, εἰς ὃ ἀνῆκεν ἡ φωνὴ ἐκείνη
καὶ εἰς τὸ ὅποιον ὁ Σχικῶ δὲν εἶχε προσέ-
ξει μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἦτο τόσφ
μᾶλλον ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα ὅσφ ὁ ὑπ'
αὐτοῦ ἐπικληθείς ἐξοχώτατος ἦτο βραχύς,
τόσφ μᾶλλον ὡχρὸς ὅσον ἐκεῖνος ἦτο ἐρυ-
θρός, τόσον συνεσταλμένος ὅσον ἐκεῖνος ἦτο
προπετής.

— Ἄ! Καὶ σύ, μάστρο - Νικόλα, εἶπε
καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, γελᾶσας ἀθρόβως.
Ἐχει καλῶς. Θὰ ἔχωμεν μεγίστην ἀτυ-
χίαν ἐάν, τὴν φορὰν ταύτην, χωρισθῶμεν
ἀλλήλων, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμεν δύο λέ-
ξεις.

Ὁ Σχικῶ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του καὶ
ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχον ὅπως μὴ ἐμπο-
διθῇ, ὅτε ἤθελε κρίνει κατάλληλον τὴν
στιγμὴν ν' ἀπέλθῃ.

Τῷ ὄντι δὲ μετὰ μικρὸν, ὁ βραχύσωμος
ἀνὴρ ἐπλήρωσεν ἀνθ' ὄλων τῶν συντρόφων
του καὶ ἅπαντες, λαβόντες τοὺς ἵππους
τῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἱπποκόμων, ἵπ-
πευσαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τοὺς Πα-
ρισίους.

— Ὁρατῆ! εἶπεν ὁ Σχικῶ· πορεύεται
εἰς τοὺς Παρισίους· λοιπόν, θὰ ἐπιστρέψω
καὶ ἐγὼ ἐκεῖ.

Πραγματικῶς δ' ὁ Σχικῶ, ἐπιβὰς τ

ἵππου του, παρηκολούθησε μακρόθεν τὴν συνοδίαν, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ τὴν θέαν τῶν φκιῶν μανδύων των.

Ἡ ἔφιππος συνοδία, ἐγκαταλιποῦσα τὴν ὁδὸν Φρομαντώ, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Σοαζύ, διελθούσα δὲ διὰ τῆς ζευγνυούσης τὸν Σηκουάναν γεφύρας τῆς Σικρακῶν, εἰσῆλθε, διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Γκιζη, τοῦ ὁποίου αἱ θύραι ἐκλείσθησαν, ἅμα τῇ εἰσόδῳ αὐτῶν.

— Ἐξαίρετα, εἶπεν ὁ Σχικῶ, τοποθετηθεὶς εἰς ἐνεδραν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὀδοῦ τῶν *Τεσσάρων Τέγων*· ἐδῶ ὑποκρύπτεται ὄχι μόνον Μεγεέν, ἀλλὰ καὶ Γκιζης. Ἐως τῶρα τὸ πρᾶγμα ἦτο μόνον περιέργον, ἀλλ' ἀρχίζει νὰ μεταβάλλεται εἰς ἐνδιαφέρον. Ἄς περιμείνωμεν.

Μετὰ μίαν ὥραν, καθ' ἣν ἡ πείνα καὶ τὸ ψυχὸς ἤρχισαν νὰ βασανίζωσι τὸν Σχικῶ, ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνεώχθη ἐκ νέου, πλὴν, ἀντὶ ἑπτὰ ἵπποτων μετὰ φκιῶν μανδύων, ἐξῆλθον ἑπτὰ Γενοβεφίται μοναχοί, κεκαλυμμένοι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς διὰ τῶν σάκκων των καὶ κρατοῦντες μεγάλα κομβολόγια.

— ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὅποια ἀπροσδόκητος φύσις! Λοιπόν, τὸ μέγαρον τοῦ Γκιζη εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον πλῆρες ἀγιότητες, ὥστε οἱ λύκοι νὰ μεταβάλλονται εἰς ἀμνοὺς τοῦ Κυρίου, θίγοντες ἀπλῶς τὸ κατώφλιον αὐτοῦ; Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὑποθέσεως αὐξάνει.

Ἠκολούθησε, λοιπόν, τοὺς μοναχοὺς, ὡς εἶχεν ἀκολουθήσει τοὺς ἵπποτας, οὐδαμῶς ἀμφιβάλλων ὅτι τὰ ῥάσα ἐκάλυπτον τὰ αὐτὰ σώματα, τὰ ὅποια ἐκάλυπτον οἱ μανδύαι.

Οἱ μοναχοὶ διήλθον τὸν Σηκουάναν διὰ τῆς γεφύρας τῆς Παναγίας, τὸ Ἄστν, τὴν Μικρὰν Γέφυραν, τὴν πλατεῖαν Μαρβέρτ, ἀνελθόντες τὴν ὁδὸν τῆς Ἁγίας Γενοβέρας, ἐσταμάτησαν πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁμωνύμου ταύτης τῇ ἀγίᾳ Μονῆς, εἶτα δ' εἰσέδυσαν εἰς τὰ προπύλαια αὐτῆς, εἰς τῶν ὁποίων τὸ βάθος διεκρίνετο ἕτερος μοναχός, ὅστις ἤσχυλεῖτο νὰ παρατηρῇ μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὰς χεῖρας τῶν εἰσερχομένων.

— Μὰ τὸν Θεόν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, φαίνεται ὅτι, ὅπως γένηται τις δεκτός εἰς τὴν Μονὴν, πρέπει νὰ ἔχη καθαράς τὰς χεῖρας. Βεβαίως συμβαίνει τι ἕκτακτον.

Μετὰ τὴν σκέψιν ταύτην, ὁ Σχικῶ, μετὰ ἄλλως ἐστενοχωρημένος, τί ὄφειλε νὰ πράξῃ, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ παρηκολουθούμενους, ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα καὶ εἶδε μετ' ἐκπλήξεως προβαίνοντας ἐξ ὄλων τῶν πρὸς τὸ μοναστήριον ἀγουσῶν ὁδῶν μοναχοὺς, τινὰς μὲν βαδίζοντας μόνους, ἑτέρους δ' ἀνὰ δύο, πάντας ὅμως διευθυνομένους πρὸς τὸ μοναστήριον.

— Καλέ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, συγκροτεῖται ἀπόψε γενικὴ συνέλευσις ὑπὸ πάντων τῶν εἰς τὴν Γαλλίαν Γενοβεφιτῶν μοναχῶν. Ἴδου ὅμως ἡ πρώτη φορὰ κατὰ

τὴν ὁποίαν ἔρχεται καὶ εἰς ἐμὲ ἀκκτάσχετος διάθεσις νὰ παρερθεῖω εἰς τοιοῦτον σύλλογον.

Ἐντοσοῦτῳ οἱ μοναχοὶ ἐξηκολούθουν νὰ εἰσδύωσιν ὑπὸ τὰ προπύλαια καὶ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ μοναστήριον, δεικνύοντες τὰς χεῖρας των ἢ τι σημεῖον, τὸ ὅποιον ἐκράτουν, πρὸς τὸν ἱσταμένον πρὸ τῆς θύρας μοναχόν.

Ὁ Σχικῶ, δυσανασχέτων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μοναστήριον, ὡς στερούμενος καλογηρικῶν ἐνδυμάτων καὶ τοῦ ἐπιδεικνυομένου σημεῖου, ἀνεμνήσθη τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου. Ἦτο δ' οὗτος ὁ συνήθης συνδαιτυμῶν τοῦ Σχικῶ, ὁσᾶκις οὗτος, κατὰ τύχην, δὲν ἔτρωγεν εἰς τὸ Λουβρον· ἦτο ὁ μοναχός, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Σχικῶ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς βασιλικῆς λιτανείας μετὰ τῶν μαστιγώσεων, εἶχε συμφάγει εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς πύλης Μονμάρτρ.

Οἱ μοναχοὶ ἐξηκολούθουν νὰ συρρέωσι πολυάριθμοι, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ὁ ἡμισὺς πληθυσμὸς τῶν Παρισίων εἶχε περιβληθῆ τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα.

— Πρέπει ν' ἀνακαλύψωμεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, διότι βεβαίως συμβαίνει τι ἕκτακτον. Εἶνε ἑπτὰ καὶ μισή, ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος δὲν θὰ περιέρχεται πλέον, ἵνα συλλέγῃ ἐλεημοσύνας, θὰ εὐρῶ δ' αὐτὸν εἰς τὸ Κέρας τῆς Ἀφθορίας, διότι εἶναι ἡ ὥρα τοῦ δείπνου του.

Ἀφῆσας, λοιπόν, τὰ περιχώρα τῆς Μονῆς καὶ κεντήσας τὸν ἵππον του, ἔφθασεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὅπου, ἀπέναντι τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, ἔκειτο ἀνθηρὸν καὶ συχνάζομενον ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν φιλονεικῶν μοναχῶν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κέρατος τῆς Ἀφθορίας.

Ὁ Σχικῶ ἦτο γνωστός εἰς τὸ ξενοδοχεῖον οὐχὶ ὡς θαμῶν, ἀλλ' ὡς τις τῶν μυστηριωδῶν ξένων, οἵτινες ἤρχοντο ἐνίοτε ν' ἀφήσωσι χρυσοῦν σκουδὸν καὶ μερίδα τῆς διανοίας των εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ κυρ Κλαυδίου Βονομέτου. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ διανέμων τὰ δῶρα τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Βακχου, ὅστις ἀδιαλείπτως ἐκέου τὸ μυθολογικὸν κέρας, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευεν ὡς σύμβολον τοῦ ξενοδοχείου του.

Ὁ Σχικῶ εὗρεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸν Γορανφλότον, ἔχοντα ἐνώπιόν του πινάκιον νεροβράστων σπανακίων, διότι ἦτο ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς Μεγάλης τεσσαρακοστῆς, τὰ ὅποια δοκιμάζων, ἐμόρφαζεν οἰκτρῶς. Αὕτη ἡ διάθεσις τοῦ μοναχοῦ διηκούλυε τὸ ἔργον τοῦ Σχικῶ, ὅστις κατάρθρωσε νὰ μεθύσῃ αὐτόν, νὰ μάθῃ ὅτι οὗτος ἐμελλε νὰ ἐκφωνήσῃ λόγον ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Γενοβέρας, ὅτι, ὅπως εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ μοναστήριον, ἔδει νὰ ἐπιδείξῃ διάτρητον ἀργυροῦν σκουδὸν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Βεαρνοῦ βασιλέως κοπέντων, ν' ἀφαιρέσῃ δὲ καὶ λάβῃ τὸ ῥάσον του, ἀφείς αὐτὸν ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ ῥογγαζόντα.

ΙΗ'

Πῶς ὁ Σχικῶ ἐνόησεν ὅτι ἦτο εὐχερέστερον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Μονὴν ἢ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς.

Ὁ Σχικῶ, περιβληθεὶς τὸ ῥάσον τοῦ μοναχοῦ, εἶχε λάβει σημαντικὴν προφύλαξιν, ἦτοι νὰ διπλασιάσῃ τὸ πλάτος τῶν ὤμων του, διὰ καταλλήλου διευθετήσεως τοῦ μανδύου καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδυμάτων του, τὰ ὅποια τὸ ῥάσον καθίστα περιττά· εἶχε δὲ ὁμοιόχροα μετὰ τοῦ μοναχοῦ γένεια καὶ ἐμμεῖτο φυσικώτατα τὴν φωνήν του, εἰς τὸ ὅποιον εἶχεν ἐθισθῆ, ὡς ἀρεσκόμενος πολλάκις νὰ μιμῆται αὐτήν.

Ὁ Σχικῶ ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας τῆς Μονῆς, ἐνῶ ἐμελλεν αὐτὴ νὰ κλεισθῇ, ἐπιδείξας δὲ τὸ σκουδὸν, ἐγένετο δεκτός ἀνευ ἀντιρρήσεως. Παρακολουθήσας δύο μοναχοὺς, ἀφίκετο εἰς τὸ παρεκκλήσιον, τὸ ὅποιον ἐγίνωσκε, διότι εἶχε συνοδεύσει ἐκεῖ πολλάκις τὸν βασιλέα.

Τὸ παρεκκλήσιον ἦτο ῥωμαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἦτοι τῆς ἐνδεκάτης ἐκατονταετηρίδος, ὁ χορὸς δ' αὐτῆς ἐκάλυπτε κρύπτῃν ἢ ὑπόγειον ἐκκλησίαν. Ἐνεκα τούτου, ἡ θέσις τοῦ χοροῦ ἦτο καθ' ἑξ ἡ ὀκτῶ πόδας ὑψηλότερα τοῦ προνάου, ἀνήρχοντο δ' εἰς αὐτὴν διὰ δύο πλαγίων κλιμάκων, ἐνῶ σιδηρὰ θύρα μετὰξὺ τῶν δύο κλιμάκων ἦγεν ἀπὸ τοῦ προνάου εἰς τὴν κρύπτῃν, εἰς ἣν κατήρχοντο διὰ κλίμακος, ἐχούσης ἴσον ἀριθμὸν βαθμίδων πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς κλίμακας.

Τρεῖς μόνον λαμπτήρες, ὧν εἰς ἐκρέματο εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ καὶ δύο εἰς τὸν πρόναον, ἐφώτιζον τὸ παρεκκλήσιον.

Ὁ Σχικῶ ἤσθάνθη, κατὰ πρῶτον, τὴν ἀνάγκην νὰ συνειθίσῃ τὴν ὄρασίν του εἰς τὸ σκότος, χάριν δὲ τούτου ἤρξατο ν' ἀριθμῆ τοὺς μοναχοὺς. Ἦσαν δ' ἑκατὸν εἴκοσι εἰς τὸν πρόναον καὶ δώδεκα εἰς τὸν χορὸν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς μίαν γραμμὴν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, ὡσεὶ φρουροῦντες αὐτό.

Μετὰ τὸν Σχικῶ, εἰσῆλθον ἕτεροι τρεῖς μοναχοί, φέροντες φαιὰ ῥάσα, οἵτινες, μετέβησαν καὶ ἐκάθησαν πρὸ τῶν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου ἱσταμένων δώδεκα μοναχῶν.

Μικρὸς καλόγηρος, τὸν ὅποιον ὁ Σχικῶ δὲν εἶχεν ἴδει πρότερον, περιῆλθε τὸ παρεκκλήσιον, ὅπως ἐξετάσῃ ἐὰν ἕκαστος ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, ἀκολουθῶν δὲ μετέβη καὶ ἐλάλησε πρὸς ἕνα τῶν ἐν τῷ μέσῳ εὐρισκομένων καὶ τελευταίων εἰσελθόντων τριῶν μοναχῶν.

— Εἴμεθα ἑκατὸν τριάκοντα ἔξ, εἶπεν ὁ μοναχός οὗτος μεγαλοφώνως· εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ Θεοῦ.

Παραχρῆμα οἱ ἐν τῷ προνάῳ γονυπετεῖς ἑκατὸν εἴκοσι μοναχοὶ ἠγέρθησαν καὶ ἐκάθηθησαν ἐπὶ ἐδωλίων. Μετὰ δὲ τοῦτο, θόρυβος στροφίγων καὶ μοχλῶν ἀνήγγειλεν ὅτι αἱ θύραι ἐκλείοντο.

[Ἔπειτα συνέχεια].

Δμλ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

(Συνέχεια ἔδε προηγουμένου φύλλον).

Ἄνὰ πᾶν λεπτόν ἐξῆγε τὸ ὠρολόγιόν του θέλων οὕτω νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀνατολήν τῆς ἡύης, ἣτις τέλος ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων τῆς Hyères. Ἐτραπή τότε δέκα βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, παρετήρησεν ἡσύχως τὸ πτηνόν, ἐσκόπευσεν ἀταράχως καὶ εὐστόχως καὶ ἔτυρε τὴν σκανδάλην, ἀλλὰ φεῦ! ἡ πυρῆτις εἶχεν ὑγρανθῆ ὑπὸ τὴν δρόσον τῆς νυκτός.

Φρικώδης βλασφημία τοῦ κυνηγοῦ ἀφύπνισεν ἔντρομον τὸν κόσσυφον, ὅστις ἀπλώσας τὰ πτερά του ἐπέταξε πρὸς τὸν μεσημβρινόν ὀρίζοντα. Ὁ κύριος Χάης ὤμοσεν εἰς τὰς παρακειμένους πορτοκαλλέας ὅτι θὰ ἔχη ζῶντα ἢ νεκρὸν τὸν κόσσυφον, καὶ ἐροίφθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Βάρ. Τὴν φορὰν ταύτην τὸ κυνηγετικὸν πάθος του εἶχε τραπή εἰς μανίαν. Ἐκοπτε καθ' ὁδὸν τὰς καπάρεις, ἔτρωγε τοὺς καρπούς των, ἐπυροβόλει κατὰ τοῦ κόσσυφου ἐξ ἀποστάσεως 500 βημάτων, ἔπινεν ἐκ τοῦ χειμάρρου ὕδωρ, ὡς ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ, μὴ προσέχων παντάπασιν οὔτε εἰς τὸν ἐξαντληθέντα στόμαχόν του, οὔτε εἰς τὰ ἐπικινδυνεύοντα μέλη του, οὔτε εἰς τοὺς καταπεπνημένους πόδας του.

Με χεῖλη σπασμωδικά, ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, χεῖρας κυανᾶς ἐκ τῆς ἐξογκώσεως τῶν φλεβῶν, κόμην ἀντάρτιδα, μέτωπον πεποικιλμένον ὑπὸ κόνεως καὶ ἰδρώτος, εἰσῆρχετο τὴν ἐπομένην εἰς Νικαίαν καὶ ἐροίπιετο ἀγωνιῶν εἰς τινὰ κλίνην τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Μελαρος Ἀετοῦ.

Ἡ εὐεργέτις φύσις τῷ παρέσχεν δεκάωρον ὕπνον ἐξ οὗ ἀνέλαβεν ὀλίγον τὸ κεκοπιτικῶς σῶμά του. Ἄμα ἀφύπνισθεὶς ἐσήμανε τὸν κώδωνα διὰ νὰ ζητήσῃ τροφήν. Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου ἀνῆλθεν, ἐκλινε πρὸς τὸν κύριον Χάη καὶ τῷ εἶπε:

— Che domanda! la sua eccellenza? (τί ζητεῖ ἢ ὑμετέρα ἐξοχότης;)

— ὦ διαβόλε! ἀνέκραξεν ἐκπληκτικὸς ὁ κυνηγός, εἶμαι εἰς τὴν Ἰταλίαν. Κινδυνεύω ν' ἀποθάνω τῆς πείνης καὶ δὲν εἰζεύρω Ἰταλικά. Στὸ διαβόλο γὰρ κοσιφι.

Ἐν τῇ στενοχωρίᾳ του ἠναγκάσθη νὰ καταρύγῃ εἰς τὴν παγκόσμιον γλῶσσαν καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ὑπηρετὴν ὅτι ἀπέθνησκε τῆς πείνης.

— Brodo, manzo, vitello, εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς.

— Brodo, manzo, vitello, ἀπεκρίθη ὁ κ. Χάης ἀμηχανῶν.

Καὶ ἤρξατο ἐνδυσόμενος. Καθ' ἣν ὁμως στιγμὴν ἔλαβε τὸ ἐσωκαρδίον του φρικώδης ἰδέα τῷ προὔξενησε τρόμον. Τὰ λείψανα τοῦ τελευταίου ταλλήρου του εἶχον ἀπομείνει εἰς Hyères. Τὸ βελάντιόν του ἔμενε κενὸν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας. Δάκρυα ἔβρεξαν τὰς παρειάς του καὶ ἤρξατο μονολογῶν, τὸ μόνον ὅπερ ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἀνεξόδως τὴν φορὰν ταύτην.

— Τί! ἀνέκραξε, θὰ μείνω λοιπὸν περι-

λυπος πρὸ τοῦ λογαριασμοῦ τὸν ὁποῖον θὰ μοὶ φέρωσι νὰ ἐξοφλήσω καὶ χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζω τὴν γλῶσσαν, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ δικαιολογηθῶ; Ἢ ἀποθάνω τῆς πείνης ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ παρὰ νὰ φανῶ ἀτιμὸς. Ὁχι! δὲν θὰ ἐγγίσω καθόλου τὸ γεῦμα πρὶν ἀποκτήσω τὴν βεβαιότητά ὅτι θὰ δύναμαι νὰ πληρώσω τὸν κύριον τοῦ Ξενοδοχείου.

Μόλις ἔλαβε τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην ἀπόφασιν, ὁ ὑπηρετὴς εἰσῆλθε κομίζων ἐντὸς πινακίων ἐκλεκτὰ φαγητά. Ὁ κ. Χάης ἐποίησεν εὐγενῆ χειρονομίαν ἀποποιήσεως καὶ ἔδειξε τὴν θύραν εἰς τὸν ὑπηρετὴν.

— Θέλω μίαν βάρβιτον, εἶπεν ὁ κ. Χάης.

— No carisco (δὲν ἐννοῶ), ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετὴς κινῶν τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Ἐν μεγάλῳ βιολίῳ, ἕνα πρᾶγμα τοῦ κάνει ἔτσι.

Καὶ ἐποίει ἐκφραστικὸν σημεῖον ζῶν τὸν πόδα τοῦ καθίσματος διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ ὄπλου του.

— Ah! εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς, un violoncello ce' n'è uno nell'osteria (βάρβιτον, ἔχομεν μίαν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον).

Ὁ ὑπηρετὴς κατελθὼν ἀνῆλθε πάλιν ἀμέσως φέρον βάρβιτον ἣν κατέθηκε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κ. Χάη.

Ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς κυνηγοῦ, ὅστις περιεπτύξατο τρυφερῶς τὴν βάρβιτον ὡς περιπτυσσόμεθα φίλον εἰς ξένην χώραν.

— Ἄ! εἶπε μετὰ τόνου μεττοῦ μελαγχολίας, ἄς λησμονήσωμεν τὴν φρίκην τῆς πείνης καὶ τῆς πενίας ἐν τῇ λατρείᾳ τῶν τεχνῶν.

Καὶ χορδίσας τὴν βάρβιτον εἰς ἣν ἀνεῦρε γλυκυτάτην φωνὴν ἤρξατο μέλπων. Αἱ περιπαθεῖς ἐκεῖναι στροφαὶ αἱ μετὰ τῶσου πάθους ἐξερχόμεναι ἐκ τῆς βαρβιτον, συνῆθροισαν κάτωθι τοῦ Ξενοδοχείου ἀπειροὺς λάτρεις τῆς Γαλλικῆς Μουσικῆς, οὔτινες ἀκροώμενοι κεκνηότες ἐξερρήγγυντο εἰς παταγώδη χειροκροτήματα κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης τροφῆς. Διεδόθη ἐν Νικαίᾳ ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν ἐκ Βάρης, τὸ δὲ ἐσπέρας τριάκοντα ἄσματ' ἔκλυτο φέρων ἐν τῇ πόλει ἀρχόμενα ἅπαντα διὰ τοῦ «ὦ Ἀπολλων, Γάλλε Θεε τῆς μουσικῆς». Καὶ ὁμως ὁ Ἀπόλλων ἦτο ἀκόμη νῆστις.

Ὁ κύριος τοῦ Ξενοδοχείου εἰσῆλθε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Χάη καὶ ἐν γλώσῃ ἀποτελουμένη ἐξ ὅλων τῶν διαλέκτων τῆς Μεσογείου, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἐδέχετο νὰ δώσῃ μίαν συναυλίαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου πρὸς 2 φρ. τὸ εἰσιτήριον.

Ἡ πρότασις αὕτη ὑπῆρξεν ἀκτὶς φωτὸς διὰ τὸν κ. Χάη.

— Δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀπεκρίθη, εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ ἀναγγείλετε τὴν συναυλίαν καὶ νὰ κοσμήσητε τὴν αἴθουσαν. Πιστεύετε ὅτι θὰ κερδήσω τίποτε;

— Ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ πεντήκοντα τάλληρα, εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ κ. Χάης, ἀγγείλατε τὴν συναυλίαν δι' αὐριον καὶ φέρετέ μοι νὰ φάγω.

Ὁ κ. Χάης συνέταξε τὸ πρόγραμμα του.

— Ἢ μείνητε ἐπὶ πολὺ ἐν Νικαίᾳ; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος λαμβάνων τὸ πρόγραμμα.

— Ὁχι! πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀναχωρήσω εὐθὺς μετὰ τὴν συναυλίαν.

— Ἐτελειώσατε λοιπὸν τὰς ὑποθέσεις σας;

— Μάλιστα! ποῖα εἶναι ἡ συντομωτέρα ὁδὸς διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ κανεὶς εἰς Μασσαλίαν;

— ὦ! ἐτύχαστε εἰς πολὺ καλὴν περιστασίαν! μεθ' αὐριον τὸ πρῶτ' ἀναχωρεῖ τὸ βρίκιον «ἡ Παναγία» διὰ Τουλών· εἶναι ἕνας περιπάτος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ἔχεις δίκαιον. Καὶ πότε θὰ φθάσωμεν εἰς Τουλών;

— Μὰ πάντοτε τὸ ἐσπέρας πρὸ τῆς νυκτός· εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ εὐρισκόμεθα ὁ καιρὸς εἶνε πάντοτε κελός.

— Θαυμάσια! εὐτυχῶς δὲν γνωρίζω τὸ Τουλών. Ἐπῆγα εἰς Hyères χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς Τουλών. Ἐβιάζομαι. Κατεδίωκον ἕνα κόσσυφον. Ἄχ!

Ἡ συναυλία ὑπῆρξεν ὀλίγον ψυχρὰ, ἀλλ' ἀπέφερε 200 φράγκα εἰς τὸν κυνηγόν.

— Μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου, εἶπε, δύναμαι νὰ ἐπικνέλω εἰς τὴν πατρίδα μου.

Καὶ ἔδωκε τὰ ἑκατὸν φράγκα εἰς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ γενναιοδωρὶκὴ αὕτη τοῦ καλλιτέχου ἐκίνησε τὸν γενικὸν θαυμασμόν.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν τὸ φέρον τὸν κυνηγόν βρίκιον ἀνεχώρει διὰ Τουλών.

Ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος, ὡς συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε ὅτε ἀναχωρεῖ τις ἐκ τοῦ λιμένος. Τὴν Μεσόγειον ἐτάρασσον μικρὰ ἐπαφρίζοντα κύματα, εἰς ἐκάστην σταγόνα τῶν ὁποίων ἀντενακλῶντο αἱ χρυσαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες. Ἡ χαλκίνος πρῶρα διέσχιζε τὸ κύμα.

Ὁ κ. Χάης πεισιπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετ' ἠθος ἀνθρώπου εὐτυχούς. «Τί ὠρατὸν θέαμα», ἔλεγε καὶ ἦτο ὑπερήφανος δι' ἐκυτόν, ἐμειδία ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς θαλάσσης, ἐσταύρου τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἠύχαριστε τὸν κόσσυφον καὶ τὸν φύλακα ἀγγελόν του.

Ὁ πλοίαρχος ἐκάθητο γευματίζων.

— Ὁρατὸν καιρὸν ἔχομεν! τί λέγετε, κύριε πλοίαρχε, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης.

— Ἀπόγειος ἀνεμος, εἶπεν ὁ ναυτικός.

— Ἀἴ... καὶ τότε;

— Καὶ τότε...

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Χάης.

Καὶ παρατηρήσας τὸν ὀρίζοντα ὑπενοθύρῃσεν ἐν ᾄσμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Petit - Manole.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις κκ. Συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἀρξαμένην συνδρομὴν τοῦ Β' ἔτους νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν τάχιστα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ διακόψωμεν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλον.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ